

အမေပဒ။

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဝန္တရုပ္ပဆရာတော်

အရှင်နေကာဘိဝံသ

၅၁

Edmonton

ବ୍ୟାକାଳିକ ପ୍ରକାଶନ, ଲେଖକ ୨୨୮୨, ପୃଷ୍ଠା ୧୦୦୩

ဒယ်ဘာမာအောင်ဆက်ပိဋကတ်နှင့်တိုက် အမလျှော်ဖြူ

မဟာဂန္ဓာရုံသရာတော် အရှင်နှစ်ဘင်း

သက်တော် (၇၈)နှစ် အချယ်ပုံ

ပန်ကြားလွှာ

ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာဂန္ဓာရုံ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် တပည့်သား ရဟန်း သာမဏေများအားလည်းကောင်း၊ လူဒါယကာ ဒါယိကာများအား လည်းကောင်း နှစ်ခု နှစ်ကိုသုဝါဒချိန်၌ လောကီ လောကုတ္ထရာ ရေးရာ အဖြာဖြာကို အခွင့်သင့်တိုင်း ညွှန်ကြားတော်မူခဲ့ပေသည်။

ရဟန်း သာမဏေဘဝကို သေချာစွာ နားလည်ပြီး ဝန်ညွှန်ငြုံအညီ နေတိုင် ကျင့်သုံးတတ်စေရန်၊ သာသနာဝန် ဆောင်တတ်စေရန်နှင့် လူဒါယကာ ဒါယိကာမတို့၏ မီးရူးတန်ဆောင်သဖွယ် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်မှုကို ခံယူနိုင်ရန် ဝိရိယု-သတိ-သမာဓိ-ပညာဖြင့် မည်သို့ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ရမည်ကို ညွှန်ပြတော်မူခဲ့ပေသည်။

လူဒါယကာ ဒါယိကာများအားလည်း လောကုတ္ထရာရေးရာတွင် ဘာသာကိုးကွယ်တတ်ဖို့၊ သာသနာအကြောင်း သိပြီး သာသနာကို တည်တဲ့ တိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်တတ်ဖို့ လမ်းညွှန်တော်မူခဲ့ပေသည်။ လောကီရေးရာ၌လည်း အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာ ရှာပုံမှာ လူသဘော စောကြားတတ်ကာ မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း လမ်းမှား မလျောက်မဖို့အပြင်၊ ကျိုးမာစွာ နေထိုင်စားသောက်တတ်ဖို့ အထိ သတိပေး ဆုံးမတော်မူခဲ့ပေသည်။

ဤ ဖော်ပြချက်အချို့သည် ထိုထိုသော သွေ့ဝါဒတော်များမှ သဘောမျှ ထုတ်နှစ်၍ တင်ပြထားခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင် အသိပေးအပ် ပါသည်။

(ရှာဖွေပြုစုတင်ပြသ)
ဒေါ်ခင်မြ (ဘီအေ၊ ဘီအီးဒီ)
ဆရာအတတ်သင်သိပုံး၊ သမိုင်းဌာန
မန္တလေးမြို့။

“အောင်တော်မူဘုရားရှိခိုး”

ဉ်-အန္တရာယ်ကင်း၊ ရန်စွဲယ်ရှင်း၏၊ ကောင်းခြင်းစဉ်ကာ၊ မယုဉ်သာ
အောင်၊ မဂ်လာကြီး ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ နှင့်ထမ္မ္မ်- ထောက်ပံ့မည့်
လူ၊ ကုည်မည်နတ်၊ ရုပတ်ပဲယာ၊ ဗြဟာလည်း မရှိပါဘဲ၊ သဗ္ဗသု၌-
ကိုယ်နေရှိနိမပျက်၊ တသိန်ထွက်ဖို့၊ ဤမိသက်ဖွေးဖြူ၊ အေးအေးလူ
သာလျှင်၊ ယေတော့-ပါရမိစက်ဟန်၊ လက်နက်စုံ ဖြင့်၊ ချက်ကုန်
မလွှဲ၊ ပွဲတိုင်းမရောင်၊ နှဲတိုင်းပင်အောင်တော်မူပေထော့၊ ယော
ဒဒတော့-အောင်ရာစည်းကမ်း၊ အောင်နည်းလမ်း၌၊ မှိုင်မ်းမလတ်၊
အသစ်အဆန်း၊ တစ်ကဏ္ဍားက၊ မှန်းဆၣ်မော်၊ ပန်းရအောင်လည်း၊
လမ်းပြပေးသနားတော်မှနိုင်ပေထော့၊ တေ(တဝါ)-မကိုဋ်ရောင်လျှော့၊
သွောင်ပျုံမှာ၊ အောင်လုံစွင့်စွင့်၊ လွင့်တလူလူ၊ အောင်တော်မူ
အရှင်မြတ်အား၊ မေ(မမေ)-မအောင်သေးခင်၊ အောင်ကြွေးတင်၍၊
အောင်မြင်ရန်မော်၊ တပည့်တော်၏၊ ပိဇေတုံး-မရောင်ခပင်း၊ အခေါင်
နှင်း၍၊ အောင်ခြင်းကြီး အောင်ပါစေခြင်းအကျိုးလာ၊ နမော-အောင်ခဲ့
သည့် တန်ခိုးဂဏ်ကို၊ အာမျိုးစုံ မှန်းဆၣ်၊ တမ်းတရှိနိုးပါ၏ဘုရား၊
မေ(မမေ)-မအောင်သေးခင်၊ အောင်ကြွေးတင်၍၊ အောင်မြင်ရန်မော်၊
တပည့်တော်အား၊ ယေမဂ်လုံး-အောင်ရန်အတိတ်၊ အောင်နိမိတ်ဖြင့်၊
အောင်ဘိသိက်သွင်း၊ အောင်ဟိတ်ကျင်း၍၊ အောင်ခြင်းဆင်ကာ၊
မဂ်လာကို ကရ-သပြေအန်၊ ငွောရဖြင့်၊ ယောတုပုံ၊ မေရတုန်အောင်၊
အဖို့ အမူအေးဖို့၊ ပြပေးတော်မူပုံ၊ အောင်တော်မူ အရှင်မြတ်ဘုရား။

“ဆရာတော်ဆန္ဒ”

ကိုယ်တည်းတစ်ယောက်၊ ချမ်းသာရောက်ဖို့၊
ခုလောက်ကြီးကုတ်၊ အားမထုတ်ဘူး၊
ပုဂ္ဂမြတ်စွာ၊ သာသနာ၏၊
ရှေးခါ ဘိုး ဘ၊ လက်ထက်ကလျင်၊
ရသည့် တန်ခိုး၊ ထပ်မည့်ဘိုး၊
အားကြီးမာန်တက်၊ ငါဆောင်ရွက်သည်၊
ဆက်လက်တည်တုပါစေသော်.....။

“ဆရာတော်အမိဋ္ဌာန်”

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ လောင်းလျာတုန်းက၊ နောက်ဆုံးအထိ ပါရမီ၊
လူနတ်များစွာ ချမ်းသာရေးမို့၊ အသက်ပေးလို့ ဖြည့်ခဲ့သည်၊
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသာနာအတွက်ဖို့၊ ငါပါ အသက်ဆုံးစေမည်၊
နောက်မဆုတ်ပေါင် ခုလို့တွေးလို့ ကုသိုလ်ရေးမို့ ကြိုးစားမည်။
(ဒို့လဲ ကြိုးစားမည်။)

အမရပူရ မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော်။

အမျှဝေ။ ။ ဤ ကုသိုလ်အဖို့ကို မိဘ ဆရာ၊ သံယာတော်
အပေါင်း၊ ကမ္မာသူ ကမ္မာသားအပေါင်း၊ နတ်
အပေါင်းနှင့်တကွ သတ္တဝါဟူသမျှတို့အား အမျှ
ပေးဝေပါ၏၊ အမျှ ... ရကြပါစေသတည်း။
သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... ။

ကျေးဇူးတော်ရှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ရေးသားတော်မှုအပ်သည့်
နေ့စည် နံနက် ဉာဏ်ချိန်တွင် ရှိခိုးကန်တော့ရသော ....

“သုဇ္ဈာဏ်တည်၏ အစွမ်းသုံးပါး
လတော်”

“ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူရခြင်း၏ ရလာဇ်”

ဘုရားရှင်တော်၊ မဖွံ့ဖြိုးလျှင်၊ လူတော်အများ၊ စိတ်ကောင်းထားလည်း၊ ဤကား ကုသိလ်၊ အကုသိလ်နှင့်၊ ထိုထိုဘုံဘဝ၊ မသိရဲများလှ အပြစ်တွေ့။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

ဘုရားရှင်တော်, ပွင့်ထွန်းပေါ်၍, ဟောဖော်ဆွဲနိကြား, မြတ်တရား
ကြောင့်, ဤကား ကုသိုလ်, အကုသိုလ်နှင့်, ထိုထိုဘုံဘဝ, သိကြရ,
များလှ ကျေးဇူးတွေ။

ကျေးဇူးတော်ရင်, ဘုရားရှင်ကို, နေ့စဉ်မပြတ်, ကျေးဇူးဆပ်ဖို့,
အမြတ်ရတနာ, သာသနာ၏, နှစ်ဖြာဝန်ထမ်း, လွန်ကြီးပမ်း, လူစွမ်း
ပြကြခေါ်။

ငဲ့ရှိတယ်, တိရှာ့နှင့်ရှိတယ်, ပြတ္တာရှိတယ်, လူနှုန်းလူမွဲ,
လူဆင်းရှိတယ်, သေရှိုးမယ်, သတိထား။

“သံဝေဝဝတ္ထာရှစ်ပါး”

အမိဝိုင်းခေါင်း, ဆယ်လည်ာင်းမျှ, အောင်းခဲ့ရချေ, တည်သန္တေ
နှင့်, လူ့ပြောလွှာ, ရောက်ပြန်ပါလည်း, အို နာ သေရေး, ဒုက္ခသား
ကြောင့်, စိတ်အေးကိုယ်ခိုင်, မနေနိုင်ခဲ့၊ ဆိုင်ဆိုင်ဒုက္ခ, ခံပြီးမှုလည်း,
များလှ ပါယွှာ, ရောက်ကြရှာ၏။

အတိတာရေး, ဤဝှမ်းသားနှင့်, နောင်ရေးနာဂတ်, ဒုက္ခထပ်လိမ့်
မပြတ်ခဲ့, ဖြစ်တုန်းမှုလည်း, အစာရှာ့ရ, ထိုဒုက္ခကြောင့်, နေညာ
မဟု, ကိုယ်စိတ်ပူ၍, သူသူငါးပါ, မသက်သာသည် ..... ရှစ်ဖြာ
သံဝေရကြောင်းတည်း။

***

“မီး(၁၁)ပါး”

သူသူ ငါးပါ, ဖြစ်လေရာဝယ်, ဦးစွာ ကြိုခိုး, အတိမီးက,
အပြီးပုံသော, လောင်ဖြိုက်လေ၏၊ မသွေတစ်သီး, ရောမီးလည်း,

ဉာဏ်ဒတ်နှင့် သံဝေဂလက်

အပြီးနောက်များ၊ ကပ်လျက်ပါ၏၊ မကွာစေရ၊ မရဏဟု၊ တစ်ဘဝ
ဖျက်ဆီး၊ လောင်သည့်မီးလည်း၊ ဌီးဌီးပြောင်ပြောင်၊ အမြဲလောင်၏၊
လောင်ပုံ လောင်အား၊ မထင်ရှားဘဲ၊ နှတ္တားပျို့မျစ်၊ အရွယ်ဖြစ်သော်၊
အချစ်ရာဂါ၊ မီးတွေထျုံး၊ ဒေါသထံနှင့်ပြင်း၊ ဟောဘည်း၏၊ မကင်းနှင့်
အောင်၊ ထိုနောက်နောင်လည်း၊ တောာက်လောင်ဖိစီး၊ သောကမီး
ကြောင့်၊ ဝမ်းနည်းဖွယ်တွေ၊ အထွေထွေနှင့်၊ ပရီဒေဝ၊ ငိုကြေးကဗို့၊
ဒုက္ခလည်းထပ်၊ ဒေါမန်သိနှင့်၊ ဆက်စပ်မကွာ၊ ဥပါယာသ၊
လွန်ပြင်းပြု၍၊ သက်မျှမရှာ၊ တက်အောင်ပူသည် ..... ဆူဆူဆယ့်ဘစ်
မီးတောာက်တည်း။

◆◆◆◆◆◆

“အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တလက္ခဏာရေးသုံးပါး”

အိုအို လူများ၊ သတိထားလော့၊ သွားခဲ့ကာလ၊ ခါသမယဝယ်၊
ပထမခြေလှမ်း၊ ရုပ်နာမ်တန်းတို့၊ လှမ်းဒုတိယ၊ မရောက်ကြေား၊
ဒုတိယခြေလှမ်း၊ ရုပ်နာမ်တန်းလည်း၊ လှမ်းတတိယ၊ မရောက်ကြ
ပင်၊ တစ်လှမ်းတွင်လည်း၊ မြောက်စဉ် တစ်မျိုး၊ ရှေ့တိုး တစ်ဖုံး၊
လွန်ပုံ တစ်ဝါ၊ အောက်ချ တစ်ခင်း၊ ထိခြင်း တစ်ရွှေ့၊ ဖိန်းငွေ
အောင်၊ တရွှေ့ခြေမြှိန်း၊ အခန်းခန်း၌၊ ခြေလှမ်းပိုင်းခြား၊ စိတ်
ခြောက်ပါးဝယ်၊ သွယ်သွယ်နာမ်တန်း၊ ရုပ်အတန်းတို့၊ နှမ်းအိုးခင်း
ထက်၊ နှမ်းတွေကျက်သို့၊ ဖြစ်ပျက်နေရ၊ အနိစ္စသည် ... ဒုက္ခ
အနတ္တချည်းသာတည်း။

◆◆◆◆◆◆

“စဉ်ဆက်သာသန၊ တည်စေသော်”

မြန်မာ

အကယ်၍သာ-

မြတ်ပုဒ္ဓါသည်၊ လူ့ရွာထင်ရှား၊ မပွင့်ငြားက၊ ဤကားကုသိုလ်၊
အကုသိုလ်နှင့်၊ ထိုထိုဘုံဘဝ၊ မသိရ၊ များလှ အပြစ်တွေ။

ယခုသော်ကား-

ဘုရားရှင်တော်၊ ပွင့်ထွန်းပေါ်၍၊ ဟောဖော်ညွှန်ကြား၊ မြတ်တရား
ကြောင့်၊ ဤကား ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်နှင့်၊ ထိုထိုဘုံဘဝ၊ သိကြရ၊
များလှ ကျေးဇူးတွေ။

ဝန္တာရုရှင်၊ ဒီသခင်သည်-

ထွတ်တင်ပုဒ္ဓ၊ ဟောညွှန်ပြသည့်၊ ဓမ္မအသနာ၊ အဖြာဖြာကို၊
များစွာပိုလ်လူ၊ သိစိမ့်ဟူ၍၊ ဆူဆူကျမ်းစာ၊ ကိုယ့်ဘာသာဖြင့်၊
ဖွင့်ကာပြရာ၊ များနိုကာဟု၊ စာဝါပျိုးမျိုး၊ ကမ္မည်းထိုးခဲ့ နောင်ကျိုးကို
မျှော်၊ ဆရာတော်၏၊ ညာဏ်တော်စေစား၊ နှလုံးသားမှ၊ ကိုးစား
လောက်ဖွယ်၊ ကျမ်းသွယ်သွယ်ကို၊ မကွယ်မပျောက်၊ စဉ်ထွန်းတောက်
ဖို့၊ များမြောက်ကျေးဇူး၊ အထူးထူးကို၊ ညွှတ်နှီးရည်လျှက်၊ ဒီ
ဆောင်ရွက်သည်... စဉ်ဆက်သာသန၊ တည်စေသော်။

နှိပ်ဆိုနိုင်

၁။ ရဟန်း သာမဏေနှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်များဆိုင်ရာအခန်း

သာသနာဆိုတာ ဘုရားအဆုံးအမကို ခေါ်တယ် ဘုရားအဆုံးအမ
ဆိုတာ သီလ သမာစိ ပညာ ·သိက္ခာသုံးပါးပဲ ရှိတယ်။

ကိုယ်သိမ့်မွှေ့ပါ၊ နှုတ်ချိသာပါ၊ စိတ်က ဖြောင့်မတ်ပါ။

လောကမှာ နာမည်ကြီး ဉာဏ်ပေါ်ပါတယ်ဆိုတာ အလကား၊
သေတော့ ကိုယ့်ရဲ့ သီလ သမာစိ ပညာပဲ အားကိုးရမည်။

ပိုဘတွေက သားသမီးကို အမွေပေးတယ်ဆိုတာ ကိုယ်က
ဘုရင်ဖြစ်ရင် ဘုရင့်စည်းစိမ်း၊ သူငြွေး သူကြွယ် ဖြစ်နေရင် သူငြွေး
သူကြွယ်ဖြစ်ရုံ တစ်ဘဝကိုသာ ပေးနိုင်ကြတယ်၊ ဓမ္မအမွေကတော့
တစ်သံသရာလုံး ကောင်းဖို့ ညွှန်ပြပေးခဲ့နိုင်တယ်။

သံသရာကြီးနှင့်စာရင် တစ်ဘဝဆိုတာ တစ်ခဏေလေးပါ၊ ဒီတော့
တစ်ဘဝကိုသာ မကြည့်ဘဲ သံသရာကို မျှော်ပြီး အလုပ် လုပ်ပါ။

တစ်နေ့အတွက် မျှော်မှန်းချက် ချုနိုင်ပေမယ့် တစ်ဘဝအတွက်၊
တစ်သံသရာအတွက်ကျတော့ မမျှော်မှန်းနိုင်ကြပေဘူး။

သံသရာဆိုတာ သေပြီးမှ တစ်ဘဝကူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ နာမ်
ရုပ်တွေ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ပျက်နေတာကို ခေါ်တာ။

ဘဝတစ်ခုထဲက အပိုဇ္ဈာနှင့်တဏ္ဍာကို နှုတ်လိုက်ပါ၊ သံသရာဆိုတာ
မရှိတော့ပါဘူး။

တစ်ဘဝ၏ ငါးအဖြစ်ကို မကြည့်ပါနှင့်၊ တစ်သံသရာလုံးရဲ့ ငါး
အဖြစ်ကို ကြည့်ပါ။

မျက်စိကို ပစ္စပွန် တမလွန် နှစ်ဖက် ကြည့်ပါ၊ မျက်ကျယ်
တမလွန်ကို မမြင်နိုင်ရင် တစ်ဖက်ကမ်းတာပဲ၊ ဒီအတွက် သုတရှိဖို့
လိုတယ်။

ယခုဘဝရဲ အဖြစ်အပျက် ဒုက္ခကို မြင်မှ နောက်နောက်ဘဝကို
မလိုချင် မတောင့်တာ။

ဒို့ခွဲ့ကြီးဟာ အတိ ဒော ဗျာမီ မရဏ ဝိုင်ဒုက္ခတို့ ပစ်တိုင်း
အမှန်ခံနေရတဲ့ ပစ်မှတ်ကြီးသက်သက်ပဲ။

သတ္တဝါတွေ ဒုက္ခရောက်တာကို ပြောနေကြတယ်၊ သွားနေတာက
ဒုက္ခလမ်းပဲ ဒီတော့လေ ဒုက္ခကြားက ဒုက္ခလောင်းဟာ ဒုက္ခကိုပဲ
တွေ့ရတယ်။

သံဝေး ဖပါရင် တရားမရှာနှင့်။

သတ္တဝါတွေဟာ ဒုက္ခမရောက်သေးသမျှ မကြောက်ကြဘူး၊

လောကကြီးမှာ ဘယ်လောက် ကြီးကျယ် ကြီးကျယ် သေခါနီးကျမှု
မျက်ရည်လည်ရရင် မတော်ဘူး။

မဂ်ဖိုလ်ရဖို့ ကျေတ်တမ်းဝင်ဖို့ဆိုတာ ဆုတောင်းနေရုံဖြင့် အကျိုးမရှိ။

တရားဆိုတာ ဟောတရား၊ နာတရားတွေက မစွမ်းဘူး၊ အလုပ်
တရားမှ စွမ်းတယ်။

ဘုရား တရားတော်ကို ကိုယ်က မကျင့်ဘဲ သူများကျင့်ဖို့
ဟောနေတာဟာ မကောင်းသေးပါဘူး၊ စာတ်ပြားကြီးပဲ။

မရှိတာထက် မသိတာ ခက်သည်၊ မသိတာထက် မကျင့်တာ
ခက်သည်၊ မကျင့်တာထက် မယုံကြည်တာက ပိုခက်သည်။

ထမင်းစားတာကို မစားချင်လဲ စား၊ စားချင်လဲ စားရသလို,
တရားထိုင်တာလဲ ထိုင်ချင်လဲ ထိုင်၊ မထိုင်ချင်လဲ ဖုန်မှန်ထိုင်ရတယ်။

သမထွားရင် စိတ်တည်ကြည်မယ်၊ စိတ်တည်ကြည်မှ ရာဂ
ပယ်နိုင်တယ်၊ ဝပသုနာွားရင် ပညာတိုးဗွားတယ်၊ ပညာတိုးဗွားမှ
အစိန္တာ ပယ်နိုင်တယ်။

သန့်ရှင်းတဲ့နား အကြားများသည်၊ ကြည်လင်တဲ့ မျက်စီ အမြင်
များသည်၊ စင်ကြယ်တဲ့စိတ် အသိများသည်။

အမှတ်မဲ့ နေသူ၏ စိတ်ဟာ အကုသိုလ်ဘက် သွားနေသလို,
အကုသိုလ်ကဲ အကျိုးပေးကလဲ ထိုသူ့မှာ အမြဲရှိနေတယ်။

သုခတ်ခုကို သုခတ်ခုဖြင့် ရရှိမရှိ၊ ဒုက္ခန္တုန့် ရင်ဆိုင်မှ ရတယ်။

ဒုက္ခန္တီးကြောက်ရင် ဒုက္ခလေးကို ရင်ဆိုင်ရမယ်။

လောကမှာတော့ ထောင်မြင်မှ ရာစွန်ချင်ကြတယ်၊ သဘာဝကလဲ
ချမ်းသာလေးစွန်မှ ချမ်းသာကြီး ရနိုင်တယ်။

ဘုန်းကံဆိုတာ ရှေးက ပါခဲ့ပေမယ့် ယခုဘဝါဒတော်များကလဲ
ရှိရတယ်၊ စင်စစ်ပတော့ ကံဆိုတာ ရေလာဖြောင်းပေး လုပ်မှုလဲ
ကောင်းမှုရှိရာ ကောင်းကျိုးလာပြီး၊ မကောင်းမှုရှိရာ မကောင်းကျိုး
လာမှာပဲ။

ကောင်းကောင်းနေသော်လဲ အသက်မတိပါ၊ ဖြစ်သလိုနေသော်လဲ အသက်မပိုပါ။

စိတ်နေစိတ်ထားဆိုတာ သေးသိမ်တဲ့ နေရာမှာနေပြီး၊ သေးသိမ်တဲ့ အလုပ်ကိုသာ မြင်ရရင် သေးသိမ်ပြီး၊ ကြီးကျယ်တဲ့ အလုပ်ကို ပြင်မှ ကြီးကျယ်တယ်။

ကုသိလ်ဆိုတာ မေ့နေရင် တိရှာ့နှင့် မထူးတော့ဘူး၊ ကုသိလ် ဆိုတာ ဒီနည်းနဲ့လဲ ရဲ၊ ဟိုနည်းနဲ့လဲ ရနေမှ ကောင်းတယ်။

သဘာဝဆိုသော် ကုသိလ်ပြုက လူသည် တိရှာ့နှင့်ထက် သာ သလို၊ အကုသိလ်ပြုရင်လဲ လူက တိရှာ့နှင့်ထက် အပြစ်ကြီးတယ်။

လူဘဝဟာ ပါရမိဖြည့်ဖို့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်တယ်၊ ဆင်းခဲ့ခုက္ခ အလယ်အလတ်တန်းစားတွေင် ရှိနေလေတော့ သတိ၊ စိရိယ အမြဲ ရှိရပါမယ်၊ အပါယ်သတ္တဝါတွေကြပြန်တော့ ဆင်းခဲလွန်းတယ်၊ နတ်ပြည်ကြပြန်တော့ ချမ်းသာလွန်းတယ်။

မကောင်းအာရုံများကတော့ အလကားနေရင်း ပေါ်တယ်၊ ကောင်းအာရုံများကတော့ သတိရှိမှ ပေါ်တယ်၊ သတိဆိုတာ ပိုတယ်မရှိ၊ လိုတယ်သာ ရှိတယ်။

အကြောင်းအားလုံးစွာ ကျောင်းတိုက်ခွဲ တည်ထောင်ကြရင် ဟန်ကျောင်းတိုက်မလုပ်ဘဲ ဘုရားဒိနည်းတရားတော်နှင့်အညီ ရပ်ဆာ ကျေးဇူးများအောင် ပညာသင်ပေးကြရမယ်။

အရာရာမှာ ပထမ ဗဟိုသုတရှိဖို့၊ ဒုတိယ သတိထားဖို့၊ တတိယ မူန်/မပုန် စုံစမ်းဖို့နှင့် စတုတ္ထ စိရိယနှင့် အလုပ်လုပ်ဖို့ပဲ။

လောကြီးမှာ ဂုဏ်ရှိဖို့ထက် ရှိပြီးဂုဏ်ကို ထိန်းသိမ်းဖို့က
ခက်တယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီး စိတ်ကြီးဝင်နောင် သူတစ်ပါးကို
အထင်သေးတာ သဘာဝပဲ။

လူတွေဟာ ကိုယ်ဉာဏ်မမိရင် သူတစ်ပါးသိတာကို မယုံကြည့်ကြ၊
အမှန် မထင်ကြဘူး။

သူများ အပြစ်ကို မ ကြည့်ပါနဲ့ ကိုယ့်အပြစ်ကို သိပါ။

ကိုယ့်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က မချစ်ကြပေမယ့် မမှန်းကြမှ
ကောင်းတယ်။

သံသရာကြီးထဲမှာ ဒီဆွေတွေ မျိုးတွေကတော့ မဆန်းပါဘူး
သူတော်ကောင်းအဖြစ် တွေ့ရမှ တန်ဖိုးရှိတာ။

ငါသည် ငါကြည့်ညိုသော ငါဖြစ်သင့်သည်၊ သူတစ်ပါးကို
ညာဝါးလို့ ရသည်၊ ငါကိုယ်ငါ ညာဝါးလို့ မရှာ။

လောက သူမရှိရင် ငါမဖြစ်ဘူးဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ ပရှိမှ
ငါမဖြစ်တာ၊ (ငါခဲ့ မရှိမှ ဘဝပြတ်မည်-ဟူလို့)။

လောကကြီးကား မိုက်၏၊ သတ္တာဝါတွေကား ကန်း၏၊ အမိုက်
လောကကြီးထဲ အကန်းသတ္တာဝါတွေ လမ်းမှန် လမ်းလွှဲ မခွဲခြားဘဲ
လျောက်သွားနေကြတယ်။

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် ကျင့်လမ်းသည် ကောင်း၏၊ သာသနာ
အတွက်တော့ ပရိယတ်သာ ဆက်တည်နိုင်၏။

ပရိယတ်မဆက်နိုင်ရင် သာသနာ ခေါင်းပြတ်မည်၊ ပဋိပတ် ဖရိုရင် သာသနာခါးပြတ်မည်၊ ကျေးဇူာဘုန်းကြီး မရှိရင် သာသနာအောက်ခြေ ပြတ်မည်၊ ဒုံးကြောင့် သာသနာအတွက် စာသင်တိုက်၊ တော်ကျောင်းဘုန်းကြီး၊ ဇူာကျောင်းဘုန်းကြီး ရှိရမည်။

လောကီပညာ ဘွဲ့ကလေးရအောင် လေးဝါးနှစ် သင်ကြားကြီးစားရသေးတယ်၊ “တစ်သံသရာ့လုံးက ပါလာတဲ့ ကိုလေသာသတ်ဖို့ ဆိုတော့ ဘယ်လောက်အားထုတ်ရမယ်”လို့ မသတ်မှတ်နိုင်ပါဘူး။

သူများကို ထမင်းချက်ကျွေး၊ ရေခံပေးသူများဟာ ထမင်း မငတ်-ရေမှုင်သလို့၊ သူများကို လိမ္မာအောင် စောင့်ရှောက်သူနှင့် ဉာဏ် တိုးအောင် လုပ်ပေးသူဟာ ဘဝသံသရာမှာ အောက်ကျ နောက်ကျ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

လောကဗြီးမှာ ကိုယ်သာ အနိုင်ရရေးအတွက် သူတစ်ပါးကို ပြက်ရယ်ပြုကြ၊ ပြစ်တင် ရှုတ်ချကြ လုပ်နေကြတယ်။

မွေးနေ့ကုသိုလ်ပြုရင် အချိန်ရှိတိုင်း ပြုရမည်၊ တရားသာဘောအရ အချိန်ရှိတိုင်း (ဖြိုစ်-ပျက်မှု) မွေး-သေနေကြတာပဲ မဟုတ်လား။

အိုနာသေရေး ဒုက္ခဘေးကို ကိုယ်နှင့် မနီးစပ်ရင် အရယ်မပျက်၊ အပြုံးမပျက်ပါ၊ ကိုယ်နှင့်စပ်လာမှ ကိုယ့်အပေါ်သို့ ကျရောက်လာမှ အရေးကြီးတတ်ကြတယ်။

သေတာမှုတစ်ပါး “စားနောက်၊ သွားနောက်” နောက်ကျတယ် ဆိုတာ မကောင်းဘူး။

လောကမှာ အချို့ဆုံးအရာသည် ဒုက္ခအပေးဆုံး၊ ချို့စရာ တစ်ခုသာ ရှိရင် ဒုက္ခတစ်ခု၊ ချို့စရာများရင် ဒုက္ခများတယ်၊ ချို့စရာ ဖရိုရင် ဒုက္ခမရှိတော့ဘူးလို့ မှတ်။

ဘာသာရေးသမားများဟာ ကိုယ့်ဘာသာ မဟုတ်ရင် ဂရုမစိုက်
ကြဘူး၊ ဒီဟာ သေးသိမ်တဲ့ စိတ်သဘောထားတွေပဲ။

ဂိဏ်းကဏ္ဍကဲလို သာသနာ ကျေရသည်၊ ပါတီဝါဒကဲလို တိုင်းပြည်
ကျေရသည်၊ ဂိဏ်းကဏပါတီစိတ်တွေဟာ ကျဉ်းမြှောင်းတဲ့အမြင်တွေ
ဖြစ်တယ်။

သေရင် ပြီးစတမ်းဝါဒ ထွန်းကားနေသမျှ ကမ္မာကြီးမှာ စာရိဇ္ဇာ
ပျက်ပြားမှု မပျောက်နိုင်။

ကမ္မာကြီးဆိုတာ အမြဲတန်းကို ထိုင်နေနိုင်မှ ကောင်းတယ်၊ နှုံ
စဟုတ်ရင် ကမ္မာကြီးက ထွက်ရင် သူလို ကိုယ်လိုပါပဲ။

လူတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ အဆင့်အတန်းကို မတင်းတိမ်ကြဘဲ မရနိုင်တဲ့
အဆင့်အတန်းကိုပဲ အထင်ကြီး မျှော်မှန်းနေကြတယ်။

လူတွေဟာ ခိုင်းစရာရှိတော့သာ ခိုင်းတတ်ကြပြီး အရေးရှိတော့
ဖေးမကူညီဖော် မရကြဘူး။

လူတွေဟာ ကိုယ့်ကျိုး ကိုယ့်စီးပွားရေးကိုသာ ကြည့်ကြပြီး သူကျိုး
သူစီးပွားကျေတော့ အမြင်တိုကြတယ်။

စိတ်ကောင်းမရှိဘဲ ပြောဆို ပြုလုပ်နေသမျှဟာ မကောင်းသော
ပြောဆို ပြုလုပ်မှုသာ ဖြစ်တယ်။

ကျားကြောက်လို ပြေးနေတုန်းမှာ ခွေးဟောင်နေတာကို ဂရုမစိုက်
ပါနဲ့။

မိမိ နေသာပါလျက် သူတစ်ပါး အကုသိုလ် ဖြစ်စေမည့်
အလုပ်မျိုးကို မလုပ်သင့်ပေါ်။

လောကကြီးမှာ ခက်တာက အထက်တန်း ရောက်ပြန်တော့လဲ
အောက်ကလူတွေကို အဖက်မတန်းသလို မထောမဲ့မြင်ဟန် ပြထား
ကြတယ်၊ အောက်တန်းက ကျပြန်တော့လဲ မနာလို ဝန်တိမ္မတွေ
ရှိနေကပြန်တယ်။

ကမ္မာကြီးမှာ ဘုရားမဲ့ဝါဒ ထွန်းကားလာသမျှ လူဗိုက်ချည်း
ဖြစ်နေကြမှာပဲ။

လောကကြီးမှာ ကိုယ်က နိုင်လာတဲ့အခါ ကိုယ့်ဘက်ပါလာကြပြီး၊
သူက နိုင်သွားရင် သူ့ဘက် ပါကြစမြဲပဲ။

ကျွန်ုပ်မယ့် ကပ်ရပ်နိုင်တဲ့ ကျွန်ုက စားရစ်မြဲပဲ၊ မျက်နှာရကြစမြဲပဲ
ဒါကြောင့် ဒို့မြန်မာတွေဟာ အင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းက သခင်ကြီး-
သခင်ကြီးနဲ့၊ ဂျုပါန်ခေတ်ကျေတော့လဲ မာစတာ-မာစတာနဲ့။

စိတ်ကြီးဝင်ကြစမ်းပါ၊ စိတ်ကြီးဝင်ဆိုလို မျက်နှာထားကြီးနဲ့ ဟိုလူ
ငောက် ဒီလူငောက်၊ တချို့ ပိုက်ဆံပေါ်လို့ အာဏာရှိလို့ အဖက်
မလုပ်ရင်လဲ စိတ်ကြီးဝင်တယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ အဲဒါ စိတ်ကြီးဝင်တာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဘဝသံသရာမှာ အောက်ကျဖို့ စိတ်ကလေးဝင်တာပါ၊
မင်းတို့လဲ စိတ်ကလေး မဝင်ကြနဲ့။

ဘုန်းကြီးတွေသာ ကောင်းကောင်းနေပြီး သတ္တိရှိရှိနဲ့ သာသနာကို
ထိန်းနိုင်ကြမယ်ဆိုရင် ပြင်ပရန်ကိုလဲ အပြတ်တို့က်ရဲပါတယ်။

အာပတ်ဆိုတာ ချိုနဲ့လားလို့ ထင်တဲ့သူတွေ၊ စိနည်း မလေးစား
သူတွေ နောက်ဘဝ ချိုပေါက်လိမ့်မယ်။

သူများလူ၏သော ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ကိုယ့်အတွက် ဂုဏ်လာဘ်
အကုသိုလ်အမှုရဖို့ မလုပ်ပါနဲ့။

သူတော်ကောင်းစိတ် ရှိယူဟာ လူဝတ္ထရားအတိုင်း လူလောကာကို
ဆက်ဆံပြီး လူလောကနှင့် ရဲခဲကြီး လမ်းခွဲပါ။

တော်ရုံ မလုပ်ကြနဲ့ လောကကြီးမှ ရလာတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို
တိုင့်မထားပဲနဲ့ တော်ရုံပြော၊ တော်ရုံလုပ်၊ တော်ရုံနေလိုက်ကြတာပဲ
ဒီတော့ကာ တော်ရုံပဲ ဖြစ်နေတာပေါ့။

သတ္တဝါတွေဟာ မဟုတ်တဲ့ ဘဝက လာ၊ မဟုတ်တာတွေ
လုပ်ပြီး၊ မဟုတ်ရာ ဘဝကိုပဲ သွားကြိုးမှာပဲ။

သတ္တဝါတိုင်းဟာ ကိုယ့်တဝါကို ပျော်နေကြတာပါပဲ လောကကြီးမှာ
ဘယ်သူ့ကိုမှ လူရှိုး မထင်ကြနဲ့။

လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် ရှိကြရမည်၊ ကောင်းတာ
လုပ်မှ ကောင်းရာ ရောက်မည်ဆိတာ သေချာတယ်။

ကမ္မာ မတရားလောကကြီးထဲမှာ မတရားပြီးရင်း မတရားကြရင်းပဲ
ဒီတော့ တရားသဖြင့် လူလုပ်ဖို့ သိပ်ခက်တယ်။

လောကကြီးမှာ ပညာ ဘယ်လောက် တတ်တတ်၊ ဥစ္စာ
ဘယ်လောက် ပေါ်ပေါ်၊ ရာထုးဌာနနှစ်ရ ဘယ်လောက် ကြီးကြီး
သားကျွေးဖို့ မယားကျွေးဖို့ချည်းပါပဲ။

တစ်ယောက်ဝန်ကို နှစ်ယောက် သုံးယောက် ကူမခြင်းဖြင့် အကျိုး
မထူးပါဘူး။

လူများဟာ အသက် ငယ်ခွယ်စဉ်က ဂုဏ်ကို ပြောရရင် ပြောရ၊
အသက်ကြီးတာကိုပဲ ဂုဏ်ယူ ပြောဆိုနေကြတယ်။

“ပုထုဇ္ဇနာ ဥမ္မတ္ထကော”ဆိတာ လောကကြီးရဲ့ မြောက်ပင့်လုံး
တွေကို သည်းခြေကြိုက်နေကြတယ်။

သာသနာတွင်းမှာ သိစရာတွေ များသလောက် ကျင့်ကြဲ လိုက်နာ စရာတွေလဲ အများကြီး ရှိပါတယ်။

သာသနာ တည်အောင် လုပ်ပါ၊ သိက္ခာသုံးပါး တည်မှ သာသနာ တည်မှာပါ၊ သိက္ခာသုံးပါး မတည်ရင် သာသနာ ကွယ်မှာပါ။

ဘုန်းကြီးရော လူပါ သာသနာတွင်းမှ ရရှိင်တဲ့ ဒါနဲ သိလ ဘာဝနာမျိုးစွေကို ပြုတ်စားလို မဖြစ်ဘူး၊ ပါရမိဖြစ်အောင် လုပ်မှ ဖြစ်မယ်။

အရှည်သံသရာကို မွော်၍ အလုပ်လုပ်ကြရင် အတိဘဝကျိုး အတွက် သက်ဝင်ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

လောကကြီးမှာ သိပုံပညာတွေ တိုးတက်နေသမျှဟာ လောကုတ္ထရာဘက်က ဆုတ်ယုတ်ဖို့ချည်းပဲ ဖြစ်တယ်။

(၃၂)ကောဇာသ မြင်အောင် ရှုပါ၊ အပြင်ရှေခင်း ကြည့်ရတာထက် ဆံပင်၊ မွေးညှင်းစတဲ့ ကိုယ်တွင်းရှုခင်းက ပိုကြည့်ရတာ ကောင်းပါ တယ်။

ရုပ်နာမ်ဖြစ်ပျက်မှုကို အသားကျ မြင်သွားရင် ငှက်ကလေးများ လေလှိုင်း ရေလှိုင်းစီးနေသလို ကြည့်ရှုနေရုံပါပဲ။

လူတွေဟာ ကိုကွယ်တယ်ဆိုတာ လက်လှည့်သင့်ရာ၊ နီးစပ်ရာကို ကိုးကွယ်ကြတာပဲ။

ဘုရားကို အာရုံပြုလို လွယ်အောင် မြန်မာပန်းပုဆရာက မြန်မာပုံ၊ တရာတ်ပန်းပုဆရာက တရာတ်ပုံ၊ အိန္ဒိယပန်းပုဆရာက အိန္ဒိယပုံတူ လုပ်ကြတယ်၊ လိုရင်းကတော့ ထင်မြင်လွယ်ဖို့၊ အာရုံပြုလွယ်ဖို့ ထုလုပ် ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

သာသနာမှာ နေပြီး သာသနာလည်း မပြု၊ ဘဝနာလဲ မရှုကြရင် အသေ မလှပါ။

ဘုရားအစစ်ကို ရုပ်တဲ့ ရုပ်ပွား စေတိများက ဖုံးလွှမ်းထား၏ တရားအစစ်ကို ဓမ္မကထိက တရားတွေက ဖုံးထား၏ အခိုယာသံယာ အစစ်တွေကို သံယာအတူတွေက ဖုံးထား၏။

လူတွေက ဒါနကိုသာ ရွှေအိုးလို့ ထင်နေကြတယ်၊ သီလ သမဂ္ဂ ပညာတို့ကလဲ ရွှေအိုးတွေပါပဲ။

တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းပေးကြပါ၊ လေးအသချဲကြာအောင် ပါရမိ ဖြည်ပြီး ထူထောင်ခဲ့ရတဲ့ သာသနာတော်ကြီးဟာ [၂၅၀၀]ကျော်ရုံးနဲ့ မကွယ်သင့်ပါ၊ ဒီတော့ ဝန်ထမ်းနိုင်သူက ထမ်းပြီး အပြင်က ကူနိုင်သူက ကူကြဖို့ပဲ ရှိပါတယ်။

လောကကြီးမှာ လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချုပ်ဆုံးလို့ ပြောကြတယ်၊ တကယ်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချစ်ရင် ကောင်းသထက် ကောင်းအောင် ကြိုးစားရမယ်၊ လောဘ ဒေါသ မောဟတရားတွေနဲ့ နှစ်နှစ်းနေရင် ချစ်ရာ မရောက်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှစ်ရာ ရောက်နေပါတယ်။

လူတွေဟာ မဟုတ်တဲ့ ဘဝက လာ၊ မဟုတ်တာတွေ လုပ်ပြီး မဟုတ်ရာ ဘဝကိုပဲ သွားကြပြီးမှာပဲ ကောင်းတာ လုပ်မှ ကောင်းရာ ရောက်မည် ဓမ္မတာပါပဲပဲ။

တိုင်းပြည်ရဲ့ စားနှပ်ရိက္ခာကို စားသုံးပြီး တိုင်းပြည်ရဲ့ ရန်ကို နှစ်နှစ်းပေးတဲ့ စစ်သားများလို့ ဒို့ဘူးကြီးတွေကလဲ ဘုရားပေးခဲ့တဲ့ ရိက္ခာကို စားသုံးပြီး ကိုယ်တွေးရန်ကို နှစ်နှစ်းပေးသင့်ပါတယ်။

ယနှေ့ ကမ္မာသူ ကမ္မာသားတို့ဟာ လောဘ ဒေါသ တိုးပွားပြီး ဆင်းချပင်ပန်းတဲ့ လမ်းဆိုးကြီးကိုသာ ပျုရိပျာယာ လိုက်နေကြတယ်၊ အေးချမ်းသာယာတဲ့ လမ်းကိုတော့ မဖြင့်နိုင်၊ မကြားနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြရှာတယ်။

ဘုန်းကြီးဆိုတာ ကိုယ်က အပူချည်း မဟုတ်ရဘူး၊ ပေးလဲ ပေးရမယ်၊ ဘာပေးရမလဲ? ကလေးတွေကို ပညာသင်ပေးရမယ်၊ ဒကာ ဒကာမတွေကို တရားဟေးဟေးရမယ်၊ တိုင်းပြည်ကို တစ်ဖက် တစ်လမ်းမှ အကူအညီ ပေးရမယ်။

တောမီးဟာ သစ်ရွှက်ခြောက်ကို လောင်လွှယ်၏၊ သစ်ရွှက်စိုက် ပတေတ်နိုင်၊ မသူတော်မီးဟာ မေတ္တာခန်းသူကိုသာ လောင်လွှယ်၏၊ မေတ္တာဖျုန်းသူကိုကား မတေတ်နိုင်၊ ဓားစတဲ့ လက်နက်ရှိရင် ကျား မကိုက်နိုင်၊ လက်နက်မဲ့ဆိုလျှင် နွေးမကပင် ရွှေ့နိုင်၏၊ ဒါကြောင့် မေတ္တာလက်နက် အားကိုးကြပါ။

ပစ္စည်းညစ္စာကို တရားသဖြင့် ရှာကြပါ၊ တရားသဖြင့် ရှာလို အရများလာရင် အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကို သံသရာခနီးရဲ့ ရိက္ခာဖြစ်အောင် ဗုဒ္ဓသာသနာ အစစ်ကိုလဲ ထောက်ပံ့ပါ၊ မိမိပစ္စည်း ဖြစ်ထွန်းရာ အရပ်မှာ စာသင်ကျောင်း၊ ဆေးပေးခန်း၊ ရေတွင်း၊ ရေကန်၊ တံတား စသည်တို့ကို ဝမ်းသာအားရ လှူဒါန်း တည်ဆောက်ပါ။

ကိုရင်တို့၊ ဦးပခွင်းတို့ သိပ်စကား များကြနဲ့ စကားများရင် ပကောင်းဘူး၊ အမှားပါတတ်တယ်၊ ဆွမ်းခံသွားတဲ့အခါ စကား ပပြောကြနဲ့ ပျာယာပျာယာ=မသွားကြနဲ့ ကူးကြော်သိက္ခာနဲ့ သွားကြပါ။

မြောင်းမြေဆရာတော်ကြီးက ဆုံးမတာ “ကူးကြော်” ကြီးကြီးမားမား ထား၊ စကား နည်းနည်းပါးပါး ပြော”တဲ့။

နေမင်းကြီး ထွက်ပေါ်မလာရင် သွေ့ခါတွေဟာ ဟိုတိုက် ဒီတိုက်နဲ့
ဖြစ်ပြီး၊ မောင်မဲထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ ချောက်ထဲ ကျလိုကျ။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ မပွင့်ပေါ်လာရင် တရားစစ် တရားမှန် မရဘဲ၊ အပါယ်
ချောက်တွင်း ကျရမယ်၊ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ပွင့်ထွန်းလာလို့ ငရဲ့၊ တိရှာ့နှင့်,
ပြတ္တာ၊ အသုရကာယ် အပါယ်လေးပါး၊ နိုဗ္ဗာန်၊ နတ်ဘုံ၊ လူဘုံ
ရှိတယ်ဆိတာ ခဲ့ခြားသိနိုင်တယ်၊ ဘုရားရှင်တော် မပွင့်ပေါ်ရင် ဒီ
တရားတွေ မသိနိုင်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကို သိပ်ကျျးဇူးတင်
ထိုက်ပါပေတယ်။

ဘုရားရှင်တော်၊ ပွင့်ထွန်းပေါ်၍၊
ဟောဖော်ညွှန်ကြား၊ မြတ်တရားကြောင့်၊
ဤကားကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်နှင့်၊
ထိုထိုဘုံဘဝ၊ သိကြရ၊ များလှ ကျျးဇူးတွေ၊
ကျျးဇူးတော်ရင်၊ ဘုရားရှင်ကို၊
နှေ့စဉ်မပြတ်၊ ကျျးဇူးဆပ်ဖို့၊
အမြတ်ရတနာ၊ သာသနာ၏၊
နှစ်ဖြာဝန်ထမ်း၊ လွန်ကြီးပမ်း၊
လူစွမ်းပြကြခေါ်။

ဦးပခွင်းတို့၊ ကိုရင်တို့ ဝိနည်းကို လေးစားကြပါ။ သိလ
မစင်ကြယ်ရင် ဟိုဘဝမှာ ဆရာသမားတွေကလဲ မကယ်နိုင်ဘူး၊
ဒါနကလဲ မကယ်နိုင်ဘူး၊ အောင်ထားတဲ့ တာမေ့ဖွဲ့ကလဲ မကယ်နိုင်ဘူး၊
သိလစင်ကြယ်ပြီးတော့ ဝိနည်းအတိုင်းနေမှ အပါယ်က လွတ်မယ်၊
ကောင်းရာကို ရောက်နိုင်တယ်။

ဘုန်းကြီးက သာသနာကို စိတ်ကြိုက် ပြုပြင်လို မရရင် ကျမ်းစာ
တွေ ရေးထားခဲ့မယ်။

“**ဤကျောင်းတိုက်သာသနာဖြင့် ဓမ္မမြတ်စွာ ပူဇော်ပါ၏။ ဤ**
ကျောင်းတိုက်သာသနာဖြင့် ဓမ္မမြတ်စွာ ပူဇော်ပါ၏။”

ဘုရားနဲ့ နှိုင်းတော့ မနှိုင်းကောင်းပါဘူး၊ ဘုန်းကြီးရေးတဲ့
စာတွေဟာ ဘုန်းကြီး မရှိတဲ့နောက် သင်တို့ ဆရာပဲ၊ ဘုန်းကြီး
မရှိရင်လဲ ကွယ်လွန်ရာ မရောက်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးရဲ့ စာတွေ ရှိသေးတာ
ကို၊ သူများက မေးရင် ပြောလိုက်ကြပါ-ဘုန်းကြီးက ပြောတယ်လို
တကယ်လို့များ လူပြန်ဝင်းရင် ဘုန်းကြီးရေးတဲ့ စာတွေကို ဘုန်းကြီး
ပြန်သင်ပြီး သာသနာကို နောက်ဘာဝ ဆက်ပြုရလိမ့်ပြီးပယ်။

နတ်ပြည်ဆိုတာ မလိုချင်ဘူး ဘုန်းကြီးက၊ ဟိုမှာ ကုသိုလ်
ကောင်းမှု သိပ်မလုပ်နိုင်ဘူး လူပြည်မှာတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု
လုပ်လိုရတယ်၊ သူများအကိုယ်ကို ဆောင်လို ရတယ်၊ ဒို လူလောကာက
သိပ်ကို ကောင်းတယ်။

ပုထုဇွဲ ဖြစ်ပေမယ့် သီလ လုပြောရင် အရိယာနဲ့ တူပါတယ်၊
အပါယ် မရောက်နိုင်ပါ။

မိမိကိုယ်မိမိ ကြည်ညိုအောင် နေပါ၊ သူတစ်ပါးကို ညာဝါးလို
ရသည်၊ မိမိကိုယ်မိမိ ညာဝါးလို မရပါ၊ မည်သူမဆို မိမိကိုယ်ကို
မိမိ ကြည်ညိုအောင် ကြိုးစားပါ။

လောက်ကြီးထဲ လူတန်းစေ နေနိုင်ဖို့ အတော့ကို ခဲယဉ်းလှပြီး
လွန်တက်ဖို့ဆိုတာတော့ မစဉ်းစားနဲ့။

ကုန်ကူးတဲ့သူဟာ အမြတ်ရအောင် ကူးသန်းရသလိုပဲ သာသနာ
တော် ဝင်လာတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေလဲ အမြတ်ရဖို့ လိုတယ်၊ အရင်း
မရှုံးစေနဲ့ ကုသိုလ် များများရအောင် လုပ်သင့်တယ်။

ကမ္မာ့ခေါင်းဆောင်လို့ အခေါ်ခံရတဲ့ လူတွေကို ကြည့်ပါ၊
ပညာတတ်တဲ့နှင့်က လက်နက်အဆန်းတွေ ထွင်ပေးတယ်၊ လက်နက်
အရောင်းအဝယ် လုပ်ကြတယ်၊ အာဏာရှိပိုင်းက သတ်ဖြတ်ဖို့ အမိန့်
ပေးကြတယ်၊ ဘုရားတရား မရောက်နိုင်တဲ့ နေရာမျိုးများ ဖြစ်နေတော့
ကိုယ့်စိတ်ကို ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိဘဲ သတ်ဖြတ်ဖို့လောက်ပဲ နေစဉ်
လုပ်နေကြရတယ်။

မြေဇွေးဟာ ခြေသံ့စားကြွင်းနဲ့ မာန်တက်နေသလို သံသရာရှုံးလဲ
လူတို့ စွန့်ပစ်ထားတဲ့ လာသုကို စုံမက်တတ်၏၊ ပုထုဇွဲဟာ အရိယာ
စားကြွင်းနဲ့ မာန်တက်နေလို့ မလော်ပါ။

ငရဲရှိတယ်၊ တိရအဲနှို့ရှိတယ်၊ ပြတ္တာရှိတယ်၊ လူနဲ့လူမွဲ၊
လူဆင်းရှိရှိတယ်၊ သေရည်းမယ်၊ သတိထား။

ဘုရားပွင့်မှ သိရတဲ့ အသိမျိုး တစ်သံသရာလုံး မသိခဲ့ပါဘူး။

ကြုံတွေ့နေလို့ မကယ်နိုင်တဲ့ ဘေးကို သူတစ်ပါးအား ပြောပြ
နေခြင်းဖြင့် အကျိုးမရှိ။

တရားထူး မရသေးသမျှတော့ဖြင့် သံသရာသွားဖို့ အယူဝါဒဟာ
ဖြော်လို့ စိတ်မချုပ်သေးပါ။

တရားအလုပ်ကိုတော့ မလုပ်ဘဲ တရားကိုတော့ အချောင် ရချင်
နေကြတယ်။

ဘုရားစကား နှားမထောင်ဘဲ ဘုရားသာသနာ ဝင်ခိုနေရုံမျှဖြင့်
ဘုရားက မကယ်နိုင်။

ကောင်းကျိုးကျတော့ လက်ငင်း မရ၊ ဆိုးကျိုးကျတော့ ချက်ချင်းရဲ
အဲဒါ သဘာဝ။

ကမ္မာလောကဗြီးမှာ တစ်နေရာက ဖို့ခံလို့၊ တစ်နေရာက
ငတ်လို့၊ သေလို့ တစ်နေရာက စစ်တိုက်လို့ ညီမျှမှ ရှိသေးရဲ့လား။

လူ့လောကမှာ မိန့်းမတွေဟာ အာတော်အခွမ်းထက်တယ်၊ မိန့်းမ
သာ မရှိရင် လောကဗြီးဟာလဲ အေးစက်စက်နဲ့ ဘုရားလောင်းတောင်
ပေါ်ပေါက်ဖို့ တော်တော် ခဲယဉ်းသွားမယ်။

တရားဆိုတာ တရားအတိုင်း ကျင့်မှ အကျိုးရတယ်၊ နှီးမဟုတ်ရင်
ဟင်းမွေတဲ့ ယောက်မကြီးနဲ့ အတူတူပဲ၊ သုဘာရာဇာတွေ အသုဘာတွေ
တွေ့နေပါရဲ့၊ ဆရာဝန်တွေလဲ (၃၂)ကောဋ္ဌာသကို သိကြပါရဲ့၊
နှီးပောမယ့် တွေ့တာ သိတာပဲ ရှိတယ်။

ရရှိလာတဲ့ အခွင့်အရေးဟာ ခံစားဖို့ မဟုတ်ဘဲ ရှုံးတိုးဖို့သာ
ဖြစ်တယ်။

ကိုယ်ပိုင်ညာက် မရှိရင် အင်မတန်ကောင်းတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာထဲကို
တြေား သာသာရေးမိုင်းတိုက် ခံရမယ်။

ယဉ်ကျော် လိမ္မာမှုကို ရပ်စွာထဲစံနှင့် မရရှိရင်ပါ၊ မိဘ ဆရာသား
ကောင်း စာပေကောင်းတို့နှင့် တွေ့မှ ရရှိရင်ပါသည်။

အစာအာဟာရ စားတဲ့အခါ ကြိုက်တာကို မစားရဘူး၊ တည့်တာ
ကိုသာ စားရမယ်၊ အစားအသောက်ရဲ့ အရသာတန်ဖိုးဟာ
ကျွန်းမာရေးမှာ လမ်းဆုံးတယ်။

ဆင်းခဲ့သားများက ဘာသာရေးဆိုတာ အထက်တန်းလွှာတို့၏
ကိုးကွယ်ရာလိုသာ ထင်မှားနေကြတယ်။

ဘာသာရေးဆိုတာ ပုဂ္ဂလိကပိုင် မဟုတ်ပါဘူး၊ အများပိုင်တဲ့
အများဆိုင်တဲ့အရာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် အသိဉာဏ်ရှိဖို့ လမ်းမှန်ရောက်ဖို့
ကလဲ အရေးကြီးတယ်။

ထင်ရှားရှိတဲ့ နိဗ္ဗာန်လမ်းကိုတော့ မသွားကြဘဲနဲ့ ဆုသာ
တောင်းနေကြတယ်။

ဆုတောင်းတိုင်းသာ ရစတမ်းဆိုရင် လောကမှာ ဘုရားချည်းပဲပေါ့။

ဆုဟာ ပစာန် မဟုတ်၊ လက်တွေ့အလုပ်သာ ပစာန် ဖြစ်တယ်။

ပထမ လူကြည်ညိုအောင် နော ဒုတိယ နတ်ကြည်ညိုအောင်
နော တတိယ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ကြည်ညိုအောင် နေပါ။

မကောင်းမူတစ်ခုကို လောကရှိုးရာ ဆိုပြီး ကျူးလွှန်နေရင်
အပြစ်ဟာကတော့ အပြစ်ပါပဲ။

သာသနာတော်မှာ သာသနု့အလုပ် လုပ်မှ တော်မည်၊
လာသာသက္ကာရတွေ့ ရှိအောင် လုပ်နေလိုတော့ မတော်ပါဘူး။

ပုဂ္ဂလိတစ်ဦးရဲ့ တန်ဖိုးဟာ သချိုင်းတွင် ဆုံးလိုတော့ တွက်ချေ
မရပါဘူး။

သူများကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချစ်နေသေးလိုပဲ။

သည်းခံလွန်းရင် အစောကား ခံရတဲ့တယ်၊ စွာလွန်းရင် ရန်
များတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် မလျှော့မတင်း နေတဲ့ကြပါ။

ဒို့သာသနာမှာ အထက်ပိုင်းက လာသာသက္ကရ ဗလမ္မနဲ့
အောက်ပိုင်းက ပရမ်းပတာ နေကြတယ်။

သာသနာကို နိုမဖိုးရဘူး၊ သာသန့်ဝန်ကို ထမ်းရမယ်။

သာသနာဆိုတာ သာသန့်ဝန်ထမ်းများက လေးစားမှ ဘာသာဝင်
များက လေးစားမယ်၊ ဘာသာဝင်များ လေးစားမှ ဘာသာခြားများက
လေးစားမယ်။

ရဟန်း သာမဏေများ တော်စွာလျဉ်စွာ နေကြရင် နိုင်ငံခြားသား
တွေက အထင်သေးမည်၊ နိုင်ငံသား ခေတ်ပညာတဲ့ လူငယ်များက
အထင်သေးမည်၊ ကိုးကွယ်သူများက သဒ္ဓါတာရား လျှော့လာမည်၊
မိမိတို့ အသရေကို ဖျက်ရာ ရောက်သည်၊ သေလျှင် အပါယ်
ရောက်မည်။

သူများ မပြောနဲ့ ဘုန်းကြီးတို့ ဘုရားလောင်းဟာ အရှင်အဝတ်နဲ့
တွေ့နေလို့ ခွဲ့ပါဒီရသောဝနဲ့ ဓမ္မပါလမင်းသားဘဝမှာ အသတ်
ခံရတယ်။

ဘဝတ်ခုမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း သွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊
သံသရာမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ကောင်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊
ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းမှ ဖြစ်တယ်။

သားသမီးဆိုတာ ရတနာ(ဂ)ပါးမှာ တစ်ပါး အပါအဝင် ဖြစ်တယ်၊
သားကောင်းရတနာ၊ သမီးကောင်းရတနာလေးတွေ မွေးလာတာဘာ
လောကကို အလှဆင်သလိုပဲ၊ တစ်မျိုးတစ်နှယ်လုံး တစ်နိုင်ငံလုံး
တစ်သာသနာလုံးကို အကိုးပြုနိုင်တယ်။

သာသန့်ပြင်ပက ပုဂ္ဂိုလ်များဟာ တစ်ဘဝအတွက်လောက်
ပညာကို အခယူပြီး သင်ပေးကြတယ်၊ သာသနာတွင်းက ဆရာသမား
များဟာ ဘဝများစွာအတွက် ပညာကို ဆွမ်း၊ သက်နှုန်း ပေးပြီး
သင်ပေးကြတယ်။

အပြစ်ပြ၍ ဆုံးမသူကို ရွှေအိုးပေးသူလို သဘောထားရမယ်။

ရှုံးဆောင်န္တားလား အေကောက်သွားရင် နောက်န္တား ကျားစာ
ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ရှင်ကြီး ကျပ်နှီးစင် တက်ရင် ရှင်ယော်လေးတွေ
ကျောင်းခေါင် တက်ကြလိမ့်မယ်။

အာရုံတစ်ခုခုမှာ စွဲလမ်းနေရင် ငါးများချိတ် မိန့်သောင်းနှင့်
တူ၏။

လောကျို မိဘတို့၏ အာဏာသည် သားကောင်း၊ သမီးကောင်း
တို့၏ အပေါ်၌သာ တည်ရှိနေသကဲ့သို့ ထိုအတူပင် ဘုရားရှင်၏
အာဏာသိက္ခာပုဒ် အဖြာဖြာလည်း သားကောင်းရတနာ လနို
သူတော်စင်တို့၌သာ တည်ရှိ၏။

သူတော်ကောင်းဆိုတာ သူများနဲ့ ဆက်ဆံရရင် ကိုယ်က အနာ
ခံရတယ်၊ လောဘ ဒေါသကို လျှော့ရတယ်။

န္တားကျောင်းသားဟာ နှင်တံနဲ့ န္တားတွေကို န္တားစားကျက်သို့
မောင်းနှင်သလို အို နာ သေရေးကလဲ လူတွေကို သချိုင်းကုန်းသို့
မောင်းနှင်နေတယ်။

လောကဗြီးမှာ ကိုယ်က ပညာတတ် ဥစ္စာပေါ့ ရှင်ချောဆိုရင်
သူတစ်ပါးကို မထေ့မဲ့မြင် အရေးမလုပ် - ပြုတတ်ကြတယ်။

ဘယ်ကိစ္စမျိုးမဆို အဆင့် မဟုတ်ပါ၊ မိုးအောက်မှာ မဖြစ်ဖူးတာ မရှိခဲ့၊ ဖြစ်လာသမျှဟာ ဖြစ်ပြီးသားချွဲည်းပဲ။

ကိုယ့်ရဲကံ ကောင်း/မကောင်းကို ကိုယ့်ရဲ ရပ်, ဉာဏ်, ပညာ, ဆွဲမျိုးအင်အားကို ကြည့်ပြီး အကဲဖြတ်ပါ။

လောကမှာ ကိုယ်က ဉာဏ်မမိလျှင် သူတစ်ပါးကို အမှားလုပ်ကြ, အမှား ပြောတတ်ကြတယ်။

သမုဒ္ဒရာရေဟာ မီးရှိလို မလောင်ပါဘူး၊ မင့်မိုးရှင်တောင်ဟာလဲ လေကြောင့် မတုန်လူပ်ပါဘူး၊ ကျောက်ခဲလဲ ရေကြောင့် မကြဘူး၊ ဒီလိုပဲ သူတော်ကောင်းလဲ မသူတော်ဖျက်တာကို မတုန်လူပ်သင့်ဘူး။

စာပေ ပိုချိန်ပါလျက် သီလ မလုံခြုံရင် အသီးမချိသော သစ်ပင်နဲ့ တူတယ်၊ တရားဟောကောင်းပြီး သီလ မလုံခြုံရင် အဆင်းအနဲ့ မရှိသော ပန်းနဲ့ တူတယ်။

လူနဲ့ ဘုန်းကြီးမှာ သူတို့က ရွှေသူငြေး ဒိုက သီလသူငြေး သူတို့က ငွေသူငြေး ဒိုက သမာဓိသူငြေး သူတို့က စိန်သူငြေး ဒိုက ဘာဝနာသူငြေး ဖြစ်ရမယ်။

စာသင်သားများ ဆရာရှာရင် စာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုသာ မရှာနဲ့ ဘုန်းကံမကြီး ကိစ္စနည်းပါးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုသာ ရှာပါ။

အစားကောင်း အဝတ်ကောင်း အနေကောင်းတိုင်း ချမ်းသာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တဏ္ဍာ, လောဘ, ဒေါသနည်းရင် ချမ်းသာတာပဲ။

လူဘဝဟာ ဘဝပဒေသာပင်ကြီးပါပဲ၊ လူနတ်ချမ်းသာနဲ့ မဂ်ဖိုလ် နိုဗ္ဗာန်အထိ ရနိုင် ရောက်နိုင်စေအာင် ကျင့်ကြနိုင်တယ်။

ဘုရားကို ကြည်ညိုမှ ဘုရားရဲ့ အဆုံးအမကို ယုံကြည်စွာ လိုက်နာကြမှာပါ။

လောကမှာ မကြည်ညို မင်္ဂလားစားသူထက် ကြည်ညိုလေးစားသူ ကို ဆက်ဆံဖိုကသာ ခက်တယ်။

နောက်ဘဝဆိုတာ ယုံကြည်ရင်တော့ ရှောင်သင့်/ပြုသင့် ခွဲခြားသင့်တယ်၊ မယုံကြည်ရင်တော့ လုပ်ချင်ရာကိုသာ လုပ်၊ ဒါပေမယ့်အကျိုးကတော့ ပေးမှာ သေချာတယ်။

ရဟန်းဆိုတာ ရဟန်းလိုနေ ရဟန်းအလုပ်ကို လုပ်မှ အနေလေကောင်း၊ အသေလဲ ကောင်း၊ သံသရာလဲ ကောင်းမယ်။

ဘဝဟာ ရပ်တည်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ယနေ့ ဘုန်းကြီးတို့ဟာ ခရီးသွားနေကြရတာ၊ ဘယ်က လာပြီး ဘယ်ကို သွားရမယ်ဆိုတာကို သိထားဖို့ ကောင်းတယ်။

ပါးပါးသီလန့် အာစိဝ္မာကသီလဟာ ပိမိသီလ စင်ကြယ်မူးကြောင့် ရနိုင်တဲ့ အကျိုးကို သာမည့်အကျိုးကလေးလို့ မယူဆကြနဲ့ ဒီဘဝမှာ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ နေနိုင်မှုက စပြီး နောက်ဘဝမှာ အပါယ်လေးပါးမှ လွှတ်မြောက်ပြီး ကောင်းရာသုဂ္ဂတိကို ရောက်နိုင်တယ်။

ကိုယ်တော်တို့ ဂုဏ်လိုချင်တာ၊ လာသ်လိုချင်တာ သမထိပ်သုနာ မပါလိုပါ၊ ပါရင် ဂုဏ်လာသ် မလိုချင်တော့ပါဘူး၊ စိတ်ကောင်းလာမယ် သမထုကို တချို့က အထင်သေးတယ်၊ ပုံချိန်သုတိ၊ ကာယာဂတာသုတိ၊ အသုဘဘာဘဝနာနဲ့ တရားထူး ရကြတဲ့ ပုံမှန်လွှာ အများကြီး ရှိပါတယ်။

လူတွေဟာ ဂုဏ်ပကာသနတွေနဲ့ လျှော့ရင်း နစ်နေတယ်၊ ကုသိုလ်
မရချင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘုန်းကြီး မလုပ်ကြပါနဲ့ လွှားလွှားနဲ့
နေချင်ရင် ဘုန်းကြီး မလုပ်နဲ့ အဲဒီလို နေရင် ဖယ်ပစ်ရမယ်၊
ဒီကျောင်းမှာ အဲဒီလို နေခွင့် မပြုနိုင်ဘူး၊ ဝိနည်း လေးစားရမယ်၊
မနေနိုင်ရင် ဒီကျောင်းက ထွက်သွားရမယ်၊ ဘာသာယဉ်ကျေးမှုကို
ကိုယ်တော်တို့က ထိန်းသိမ်းပေးကြပါ၊ ဒါမှ ဖြစ်မယ်။

ဝိနည်းကျော်ဝတ်၊ တစ်ပါးတတ်က၊ လူနှစ်ဦးခိုက်၊ ပူဇော်ထိုက်၏။
ဝိနည်းကျော်ဝတ်၊ တစ်ပါးချွဲတ်က၊ လူနှစ် မတို့က်၊ ကဲ့ချေးထိုက်၏။

ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်ဟာ အင်မတန့် အရေးကြီးတယ်၊ ကိုယ်တော်တို့
သိလကို လုံခြုံအောင် ထိန်းပါ၊ သိလ မလုံရင် အပါယ်ကျလိမ့်မယ်။

ရော့ရှုတယ်၊ တိရှာ့စွာနှုန်းရှုတယ်၊ ပြီတ္ထာရှုတယ်၊ လူနှစ်.လူမွှဲ့၊
လူဆင်းရှုရှုတယ်၊ သေရှုံးမယ်၊ သတိထား။

J။ လူပုဂ္ဂိုလ်များကဏ္ဍာ

လူရယ်လို ဖြစ်လာမှတော့ အသက်ရှင်တုန်းမှာ တဏ္ဍာကျွန်း၊
သေတော့ အပါယ်လေးပါး မဖြစ်သင့်ဘူး။

လူတွေဟာ အမှတ်တမဲ့ နေ၊ အမှတ်တမဲ့ သေကြတယ်၊
တကယ်တော့ အို-နာ-သေရေးအတွက် ပြင်ဆင်ထားကြဖို့
ကောင်းတယ်။

လူတိုင်းဟာ ရုပ်ကိုသာ ပြင်တတ်ကြတယ်၊ နာမ်ကိုတော့ မပြင်
တတ်ကြဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း ရုပ်ချမ်းသာမှုကို ရွှေးရှုနေကြတာပဲ။

လူသေပြီး လူဖြစ်သူက နည်းတယ်၊ ဖြစ်ပြန်တော့လဲ ဗုဒ္ဓတရား
တော်နဲ့ တွေ့ဖိုကလဲ ခဲယဉ်းပြီး၊ တွေ့တော့လဲ ဘာသာကို တကယ့်
သွို့တရားဖြစ်ဖို့ ကျေတယ်။

လူဒကာ-ဒကာမတွေဟာ သာသနာနှင့် စပ်ရင် ဘာကိုမှ
နားမလည်ကြဘူး၊ သိရာ လျှိမိန်း၊ ကျွမ်းရာ ကျောင်းဆောက်နောက်
တာပဲ။

လူတွေဟာ ဘာသာရေးကို သံယာတစ်ပါးချင်း မရိသေတတ်ကြ
ဘူး၊ သံယာစင်ပေါ် ရောက်မှ သံယာအစုအစုံး တွေ့မှ ကြည်ညိုလေ့
ရှိကြတယ်။

လူတွေဟာ သာသနာရဲ့ အနှစ် သီလ-သမဂ္ဂ-ပညာကို
ပကြည်ညိုတတ်ကြသဲ ကျောင်းကောင်း ကန်ကောင်းကို ကြည်ညို
တတ်ကြတယ်။

ဓမ္မကထိကတွေကလဲ ဒါန-သီလ-ဘာဝနာတရားအကျိုးတွေ
ဟောပါရဲ့၊ လူတွေကလဲ နာကြပါရဲ့၊ အကျင့်အလုပ်မပါဘဲ နာနေရုံး
ဖြင့် အကျိုး မရှိပါဘူး။

လောကကြီးမှာ ဒါနရှိမှ လူချစ်ခင်ကြတယ်၊ သီလရှိမှ ကြည်ညိုက
တယ်၊ ပညာတတ်မှ လေးစားကြတယ်။

ပညာတတ်ရင် သတ္တိလဲ ထက်လာတယ်၊ ပညာမတတ်ခင်က
ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖြစ်နေပေမယ့် ပညာတတ်လာတော့ အဖြော်အမြင်
ရှိလာတယ်။

လောကကြီးမှားရေးမှာ ပညာဟာ အမိကအားပဲ။

ပညာဆိုတာ စာပေကိုသာ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အချယ်နှင့် သူ့ အသက်မွေးဝမ်းကောင်းဆိုင်ရာ လက်မှု အတတ်အားလုံး ပါဝင်တယ်။

ဘာပညာပဖြစ်ဖြစ် ထောက်စဉ် အချယ်ရှိစဉ်က မကြီးစားခဲ့ရင်၊ ပညာတံ့ခွဲနှင့် အသက်မွေးရတော့မယ်ဆိုတော့ ပညာရင့်-ရင့်သလို၊ ပညာညံ့-ညံ့သလို အကျိုးပဲ ခံစားရမှာပဲ။

လူတွေဟာ ချမ်းသာချင်ကြတယ်၊ ဒိရိယနှင့် ရှာပါ၊ မြို့ခြိုပါ ဆိုတော့ မရှာကြ၊ မမြို့ခြိုကြဘူး၊ နေရာတိုင်း “ကျန်းမာရေးကြောင့်၊ ပညာရေးကြောင့်”လို့ ဒီလိုချည်းပဲ ပြောနေကြတယ်။

လူတွေဟာ စီးပွားရေးသာ အမြောအမြင် ရှိပြီး၊ ဘာသာရေးမှာ တော့ မမြောမြင်တတ်ကြဘူး။

ဘုရားပဲ၊ ဘုရားပူဇော်ပွဲဆိုတာ စာထဲမှာတော့ ဘုရားဂဏ်တော် တွေကို သီဆိုရွတ်ဖတ်ပြီး ကြေးစည်ခေါင်းလောင်းစတဲ့ သဒ္ဓ(အသံ) အလူ၍ကို လူ၍ကြတယ်၊ မီးပူဇော်ကြတယ်၊ ဒီမြန်မာနိုင်ငံ ရောက်လာတော့ ပုဂံခေါ်က နတ်၊ အရည်းကြီးတိုကို ကိုးကွယ်မှု ရောလာပြီး ကြက်ကောင်လုံး-ဝက်ကောင်လုံးတွေ၊ အဲ့မြို့-ဇာတ်-လူပြက်-ပြက်လုံးတွေနှင့် ပူဇော်လာကြတယ်၊ ဒါ မှားနေတာပဲ။

သားသမီးတွေကို မိဘတွေက ဆုံးမ မရတာ ပြောကြတယ်၊ စာရိတ္ထပျက်ပြား ဆုတ်ယုတ်လာတာတစ်ကြောင်း၊ လူကြီးမိဘတွေ ကိုယ်က အပျော်အပါး မလေ့ရှိတာက တစ်ကြောင်း ဖြစ်တယ်။

အပျော်အပါးများတဲ့ မြို့-ရွှေ-နိုင်ငံဟာ ဆင်းခဲ့စမြဲပဲ။

ခေတ်ဆိုတာ လိုက်သင့်မှ လိုက်ရတယ်, ဒီခေတ်ဆိုရဲ့ ဒဏ်ကို
နီသတ္တုပါတွေပဲ ခံကြရမယ်။

လူတွေဟာ ဖြစ်လတဲ့ အာမြေအနေကို ရှန်းကန်ဖို့တော့ မကြုံဘူး,
ကုန်းခံဖို့သာ စိတ်ကူးကြတယ်။

လူတွေဟာ သူများကိုသာ လက်ညွှုးထိုးတတ်ကြတယ်, ကိုယ့်
ကိုယ့်ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ကြတယ်။

တရားရုံးများ, ပွဲလမ်းသဘင်, အားကဗားဌာန, ဘုံခိုင် အရက်ဆိုင်
တွေမှာ လူရှုပ်တာဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ မကောင်းတဲ့ လက္ခဏာပဲ။

ဒါန့် သီလတွင် ဒါနဟာ ပိုက်ဆံ မကုန်ဘူးလား, ကုန်တယ်၊
သီလကော ကုန်ရဲ့လား, မကုန်ဘူး၊ အကျိုးရတော့ ဘယ်ဟာက
ကြီးသလဲ, သီလက ကြီးတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကံချည်းပဲ အောက်မေ့လိုက်ကြတာပဲ၊ ဘုရားရဲ့
ဉာဏ်-စိရိယဖြင့် ပြပြင်မှု ကြိုးစားမှုကို အသားပေးဝါဒ ရှိပါလျက်
ကံချည်း ချထားတော့ သာသနာလဲ နာ, လူမျိုးလဲ နာတာပေါ့။

ယခုအခါ ခေတ်စားနေသော ရှင်ပြုနည်းများမှာ ငွေ့ပို ငွေလျှံး
ရှိသူတို့အတွက် မထောင်းသာသော်လည်း ရှိသမျှ ပစ္စည်းလေးအောင်
အားခဲ့ရသူ, ကြွေးယူပြီး သားကြီး ရှင်ဖြစ်ပြုရသူတို့အတွက် အလွန်
နှစ်နာလှပါတယ်၊ သံသရာကျိုးလဲ နေ့စည်ဆွမ်းလောင်း၊ မိဘပြုစု
စသော ဒါနမှုလောက် အားမကိုးရဲ့ ပြခဲ့သော နွားသတ် ဝက်သတ်
ခိုင်း၍ ငွေကူးမေ့ရသော အလူ။၍၍ ဂုဏ်ပကာသနကို ပစာနထား
သော အလူ။၍၍မှာ ငွေကုန်/ အပြစ်ဖြစ် နှစ်မျိုးလုံး နှစ်နှုံးတယ်၊

ထိအလျှောက်လာဝယ် သားငယ်ကို မင်းဖြောက်တန်ဆာ ဆင်၍
အဘိသိက် သွန်းလိုက်သော်လည်း ဘဲယ်သူကမှ အထင်မကြီးကြော်
ထိအဘိသိက် သွန်းလောင်းမှုကြောင့် ဘာမင်္ဂလာမှုလည်း မတိုးတက်
ပါ၊ ယခု ရှင်လောင်းများထက် မယုဉ်သာအောင် အဆင့်အတန်း
မြင့်သော “သားတော် ရာဟုလာ” ရှင်ပြုရာဝယ် ဘာဘိသိက်မှ
မသွန်းရ၊ ဘာအလျှောက်မှုလည်း မလျှောက်ရ၊ ကျောင်းတော်ကို
လိုက်သွားရာ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထောက်မြတ်က ဦးခေါင်းရိတ်၍
သာမဏေ ဝတ်ပေးရုံမှုမြင့် ရှင်ပြုကိစ္စ ပြီးစီးရပါသည်။

◆◆◆◆◆

၃။ ရဟန်းရှင်.လူများအခန်းကဏ္ဍာ

ရှင်ပြုတယ်ဆိုတာ အလွယ်ကလေး၊ ဘာမျှ ကုန်ကျေစရာ မလိုဘူး
“ရှင်ပြုပြီး ကျေကျေနှင့် နေဖို့သာ ခက်တယ်”။

ယခု ဘုန်းကြီးတို့ သာသနာမှာ ငွေကုန်တွေ များနေတယ်၊
“ဘုရားပဲ့၊ အသုဘာ၊ အလျှော့တွေမှာ ငွေသိပ်ကုန်နေတယ်”။

အလျှော်တဲ့အခါ ငှက်ပျော့ပဲ့-အုန်းပဲ့တွေ မထည့်နဲ့ ငှက်ပျော့ပဲ့-
အုန်းပဲ့ဆိုတာ နတ်တင်ရာက လာတယ်၊ ဘုရားလက်ထက်တော်က
အလျှော့မှာ တရားဟောပြီးရင် ဒကာတွေက ငှက်ပျော့ပဲ့-အုန်းပဲ့တွေ
လိုက်ပို့ရတာ ရှိသလား?၊ မရှိဘူး၊ ဖော်ဝန်ကျောင်းမှာ ပေထိ
ပေထိတွေ လုပ်သလား?၊ မလုပ်ဘူး။

မိဘတွေက သားသမီးတွေကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ပြောပြော
ပညာကို တတ်အောင် သင်မပေးရင် ချစ်ရာမရောက်ဘူး၊ နှစ်ရာ
ရောက်တယ်၊ ကျွန်းမာရေး ဂရုစိုက်မပေးရင် ချစ်ရာ မရောက်ဘူး။

စာရိတ္ထူဟာ ကလေးဘဝက သင်ပေးမှ ဖြစ်တယ်၊ ကြီးမှ သင်ရင် မရတော့ဘူး၊ မလွယ်တော့ဘူး၊ ရပ်ရင်တို့ ဘာတို့ ဝင်လာတော့ သဘောကျကြတယ်၊ အတုနိုးကြတယ်၊ ဒီတော့ မြန်မာ့သားသမီး တွေဟာ မြန်မာနဲ့ မတူတော့ဘူး၊ ကပြားလေးတွေ ဖြစ်လာတယ်။

ဒီရွှေကနေ မြို့ကို ပညာသင် သွားကြရတဲ့ ကလေးတွေ ကျောင်းသားတွေကလဲ မြို့က ဝတ်စား ဆင်ယင်မှုတွေ အတုမနိုးခဲ့ကြနဲ့၊ မိဘတွေ လူကြီးတွေက ဆုံးမပေးကြ။

ဘာသာယဉ်ကျေးမှု မရှိရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ ဘာသာ ယဉ်ကျေးမှု မရှိရင် ကျေးဇူးတရားကို အလေးထားတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင် လူ့လောက ပျက်စီးဖို့ ဖြစ်တော့မှာပဲ့။

ဆရာဆိုတာဟာ တပည့်ကို တော်တော်များများ မြင်မှ ဆရာ လုပ်ရတယ်၊ ဘယ်သူဟာ ဘယ်လို အရည်အချင်း ရှိတယ်ဆိုတာ မြင်ရတယ်၊ အချို့ တပည့်တွေဟာ ဆရာထက် အရည်အချင်း ပိုသေးတယ်၊ ဉာဏ်ဘယ်လောက ကောင်းနေနေ ဆရာမကောင်းရင် လုံးလည်လိုက်နေတာပဲ။

မိမိကိုယ်က ပထမဆုံး အချိုး ကျေရမယ်၊ မိမိ အချိုးကျေမှ သူများကို ဒီလို အချိုးကျေအောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်။

ကိုယ်ကိုယ်ကို မြှင့်တင်ကြ၊ အချို့နှိုတိုင်း ပပျော်ကြနဲ့ ကိုယ်တော် တို့ချည့် ပျော်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးလဲ ပျော်းတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခြားနားတယ်၊ ကိုယ်တော်တို့ ပျော်းတော့ ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီး ပျော်းလာရင် တစ်ခုခု လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်တာပဲ၊ ဒါကို အသခဲ့ရိုက ကုသိုလ် ခေါ်တယ်၊ ပျော်းလို့ မလုပ်တဲ့သူ့က အသခဲ့ရိုကကုသိုလ် မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလို ခြားနားတယ်။

ပါရမိဆုကို မကျင့်ဘဲ တောင်းနှုန္နံ မရဘူး၊ မတောင်းဘဲ ကျင့်နေရင် ရတယ်။

ကိုယ်တိုင်က သီလ မပေါက်မကြား ထိန်းမှ တပည့်တွေကို ဉာဏ်အ ပေးနိုင်တယ်၊ ဆရာက ဗရမ်းဗတာနေရင် တပည့်တွေကို ဆုံးမလို မရဘူး။

ကံဟူမူလ၊ သမ္မခြွှေတို့၊ ဟောပြုသည်မှာ၊ အရင်းသာရှုစိုး၊ ဥစ္စာ တောင်၊ မီဝိတန္ဒုစိုး၊ သုခွားရန်၊ ဤလူထို့၊ ဉာဏ်၊ ဝိရိယ၊ ပယောဂတည်း။

ကုသိလ်ဆိုတာ အလိုလို မရနိုင်ဘူး၊ လုပ်ယူမှ ရနိုင်တယ်၊ ယခုရှုတဲ့ သဒ္ဓါတရားကို အသုံးချမှ နောက်တော့ သဒ္ဓါတက်မယ်၊ ယခုရှုတဲ့ ဝိရိယကို အသုံးချမှ နောက်တော့ ဝိရိယထက်မယ်။

လူတွေဟာ ကောင်းကျိုးကိုသာ မျှော်ကြတယ်၊ အကောင်းကို ခံစားချင်ကြတယ်၊ အကြောင်းကောင်းအောင် မလုပ်ချင်ကြဘူး၊ အကြောင်းကောင်းအောင် မလုပ်ရင် အကျိုးကောင်း ရမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဘုန်းကြီးရဲ့ဝါဒက သူများက တစ်ကျပ်ပေးရင် ကိုယ်က နှစ်ကျပ် တန်အောင် အလုပ် လုပ်လိုက်ရမှ ကျေနှစ်တယ်။

တရားကို ပြောပြောလျှော့လျှော့ အားမထုတ်ရဘူး၊ တက်တက်ကြွှေ့ အားထုတ်ရတယ် ပြောလျှော့ရင် ပျိုးတယ်၊ တရားမရဘူး၊ တက်ကြွှေ့မှ ရှိမှ တရားရတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချစ်ဆုံးတင် မပြီးကြနဲ့ ကုသိလ်လ အများဆုံး ရအောင် လုပ်ရမယ်၊ ချစ်လေ နှစ်လေ မလုပ်ကြနဲ့။

အကုသိုလ်တွေများရင် လူတွေ ရောဂါများကြ၊ အသက်တိုကြ၊
စိတ်ဆင်းခဲ့ကြရတယ်။

လောကမှာ ညံ့တဲ့လူက တော်တဲ့လူကို မနာလိုဘူး၊ မသာတဲ့သူက
သာတဲ့လူကို မာနာလို ဖြစ်ကြတယ်၊ မနာလိုစိတ်ဟာ ဒေါသစိတ်ပဲ။

လောဘကို အကန့်အသတ်နဲ့ ခွင့်ပြုရတယ်၊ စား ဝတ် နေရေး
ကိစ္စကြီးငယ်အတွက် လောဘဆိတာ ရှိရတယ်၊ စား ဝတ် နေရေး
တန်းစွေအောင် ပြီး ဖြစ်ပါလျက် ထပ်ပြီး လိုချင်ရင်၊ မတင်းတိမိ
ရင်တော့ မကောင်းတော့ဘူး။

အလျော့လုပ်တဲ့အခါမှာ— လူချီးမွမ်းခဲ့ချင်တာ လောဘ၊
ဂုဏ်လိုချင်တာ လောဘ၊
နတ်ပြည်ရောက်ချင်တာ လောဘ။

သိပ္ပံ့ညာ တိုးတက်လို အစားကောင်းတွေ စားရ၊ အဝတ်ကောင်း
တွေ ဝတ်ရ၊ အနေကောင်းတွေ နေရ၊ ဒါပေမယ့် အကျင့်စာရိုက္ခာ
ဘက်က တိုးတက်မှု မရှိတာကြောင့် စိတ်ချမ်းသာမှုတော့ ရက်လိမ့်
မည် မထင်ပါ၊ ဓမ္မတရားတော်ကို သိမှသာ စိတ်ချမ်းသာမှု ရနိုင်
လိမ့်မည်လို ယုံကြည်ပါတယ်။

တင်းတိမ်ခြင်းဟာ အမြတ်ဆုံးဥစ္စပါပဲလို ဓမ္မမြတ်စွာက ဟောတော်
မူတယ်၊ ရှေးတုန်းက လူတွေဟာ အစားကို ပါးပါချက်ကလေး
ပါးကလေးနဲ့ပဲ စားကြတယ်၊ အဝတ်ကိုလဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရက်ဝတ်
ကြတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာကြတာပဲ၊ စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆိတာ ပေါ်မှ
ချမ်းသာတာ မဟုတ်ဘူး၊ တင်းတိမ်မှ ချမ်းသာတယ်။

ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ဝမ်းမြောက်တဲ့ သောမနှင့် နှစ်သက်တဲ့ ပိတိ၊ ခံစားရတဲ့ သူခဲ့ ဒီလိုဂိုမှ ချမ်းသာတယ်။

ကိုယ်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိခိုက်နေရင် မလုပ်ရဘူး၊ မထိခိုက် စေရဘူး သူများ မကောင်းပေါ်မယ့် မိမိကိုယ်ကို ကောင်းအောင် ကြီးစားရမယ်။

အချင်းချင်း ဖေတ္တာနဲ့ နေကြ၊ ပိုင်းဝန်း ကူညီကြပါ၊ ငါးပါးသီလ လုပြုအောင် နေကြပါ၊ ဘုရားရို့နီးကြတာလဲ ဉာဏာသန့်တင် မပြီးကြနဲ့၊ တကယ် ပုံအစစ် (ဘုရားအစစ်)ကို ပုန်းပြီး အာရုံပြုကြပါ၊ ဘုရားရှင်းတော်တွေကို အာရုံပြုကြပါ၊ “ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသား ဝေနေယျ သတ္တဝါတွေကို ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ”လို့ အမြဲ ဖေတ္တာနဲ့ သစ္စာရှိရှိ နေထိုင်ကြပါ။

ဖေတ္တာဆိုတာ သွား-ရပ်-ထိုင်-လောင်း နေရာတိုင်းမှာ လုပ်လို ရတယ်၊ အရှင်သုဘ္ဗာတိဟာ ရဟန်ာဖြစ်လဲ ဖေတ္တာပိုတာပဲ့ ဖေတ္တာက အပေါ်စား မဟုတ်ဘူး၊ ဂူရိယာပုတ်လေးပါးလုံး အိပ်မပျော်သမျှ ဖေတ္တာနဲ့ နေရမယ်။

သူတော်ကောင်းဆိုတာ သူများနဲ့ ဆက်ဆံရရင် ကိုယ်က အနာခံရတယ်၊ လောဘာ-ဒေါသကို လျှော့ရတယ်။

ကံဆိုတာ မမြင်ရပေမယ့် ဘုရားဟောထားလို...

(၁) ဘုရားကို ယုံကြည်မှုကြောင့် ရှိတယ်လို ယူရတယ်။

(၂) လူတို့မည်သည် အဖွားချင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်ချင်း တူပေါ်မယ့် ဉာဏ်ချင်း/ စိတ်ချင်း/ အကျိုးပေးခြင်း မတူဘူး၊ ဒါကို ကြည့်ပြီးတော့ ကံကြောင့် ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ သိရတယ်။

တရားသာ အားထုတ်ကြတယ်၊ သီလတော့ မရှိကြဘူး၊ သီလ မရှိတော့ တရားအားထုတ်တာ မသန့်ရှင်းဘူး၊ တရားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ရှေးဦးစွာ သီလရှိရမယ်၊ ဒါမှ တရားအားထုတ်တဲ့အခါ ဖိမိရဲ့စိတ် သန့်ရှင်းတယ်၊ ဒါမှ တရားမှန်တယ်၊ ဒီလိမ့် ရှေးဦးစွာ သီလမရှိရင် တရားအားထုတ်တော့ မသန့်ရှင်းဘူး၊ နည်းလမ်းမကျဘူး။

“သံသရာအရှည်နှင့် ပုထိုးအရှုံး” ခရီးကရေး၊ အရှုံးတွေ၊ တရောက သိုး၊ အဖော်ဆိုးသနှင့်၊ အမျိုးမျိုး ကာမဂ္ဂ၏၊ အာရုံတွေ အလွန် နောက်တာကြောင့်၊ အပါယ်သုံး ခါခါရောက်သော်လဲ၊ လွတ်မြောက်ဖို့ဝေး။

- (က) သံသရာခရီးက အလွန်ရှည်၏။
- (ဂ) ခရီးသွားသူတွေက အရှုံး အနှမ်းတွေသာ။
- (ဃ) သူတို့၏ ရှုတ်ပကာသန ဒါန်၊ သီလ၊ ဘာဝနာ၊ စားနပ်ရိက္ခာ သည် နိုဗ္ဗာန်မရောက်ခင် ပုပ်သိုးကြလိမ့်မည်။
- (င) သူတို့၏ အဖော်ဖြစ်သူမှာ အမြဲပါနေသော တဏ္ဍာဖြစ်၏။
- (၅) သို့ဖြစ်၍ အပါယ်ငရဲ ရောက်သော်လည်း တဏ္ဍာမပောက် သောကြောင့် သံသရာမှ လွန်မြောက်ဖို့ရာ အဝေးကြီး ဖြစ်နေ၏။

လူတွေဟာ အကောင်းကြိုက်ကြတယ်၊ ကောင်းကောင်း (စား-ဝတ်) နေကြတယ်၊ အကျင့်ကျ အကောင်း မကျင့်ကြဘူး။

စာရွတ်တာချင်းဘူးပေမယ့် တန်ဖိုးချင်း မတူဘူး၊ အခါး၊ အဖြတ် အတောက်လဲ မမှန်ဘူး၊ မြန်လဲ မြန်တယ်၊ ဘုရားစာ ရွတ်တဲ့အခါမှာ ဘာအာရုံမှ ရမှာ မဟုတ်ဘူး။

“မူလတန်းဗုဒ္ဓဘာသာလက်ခွဲတွင် ကလေးများအတွက်
ရေးသားအပ်သော ကမျာလက်”

အိပ်ရာဝင်သော် သတိရလို့၊ ဗုဒ္ဓ-ဓမ္မ-သံယာရယ်၊
ကိုးကွယ်ပါတယ် စိတ်မှာဉ်တိလို့ နှုတ်မှာတွေတိတွေတ် ရွတ်ရတယ်၊
အိပ်ရာထပ်နှင့် တစ်ဖန်ထပ်၍၊ မှန်မှန်မပြတ် ရွတ်ပါကျယ်၊
ဘေးအဲနှောရယ် ရန်စွဲယ်ကင်းလို့၊ ကောင်းခြင်းသုခ ရလိမ့်မယ်။
ဗုဒ္ဓကြောင်းရာ ကောင်းစွာသိမှု၊ ဗုဒ္ဓကိုလည်း ကြည်ညိုမယ်၊
ကြည်ညိုသူတွေ ဟောဉ်နှင့်ပြမှု၊ စိတ်ကန္တိမြိုက် လိုက်ကြတယ်။
ဂုဏ်တော်တန်တန် မှန်မှန်ရလို့၊ ခဏာခဏ ရွတ်သင့်တယ်၊
အကျိုးနှင့်ကံ ဝေဖန်တတ်မှု၊ ကံကောင်းကံပြတ် ပြုလိမ့်မယ်။
သရဏာရုံ တည်ရုံမျှနှင့်၊ ဥပါသက ဖြစ်ပါပြီ၊
ကိုယ်ကျင့်သိကာ လုံခြုံကြဖို့၊ ငါးပါးသိလ ပွွဲသို့။
ဒုဝေး-ပန်း-ရောတော်-ပါးတော်ကပ်၍၊ နေ့စည်မပြတ် ပြုသင့်သည်။
တရားစစ်မှန် ကျင့်ကြကြမှု၊ ချမ်းသာသုခ ရနိုင်မည်။
တရားတူတွေ ကျင့်နေကြလို့၊ ဆင်းရဲ့ခုက္ခ ရောက်ရသည်။
ယခုတစ်ဖန် အမှန်လမ်းသို့၊ အမြန်လျမ်းဖို့ ချိန်တော်ပြီ။
သို့မှတိုင်းပြည် ဘာသာရေးကြောင့်၊ သာယာအေးအေး ရှိပိုမိုည်။

“အောင်ဆုပန်တေးထပ်”

အောင်မြေပလ္လာင် အောင်ပင်လှုပြု, အောင်ဖြင်သပ ရန်သူပုန်,
အောင်ရှင်ဘုရား အရဟံဂုဏ်ဝယ်, မကျွန်အကုန် တော့အနှင့်၊
ဝေဆာမြင့်မြင့် ဆင်းရန်လူတယ်,
သတင်းပျုံကြ။ ဆင့်ကဲသာလိုတင့်။

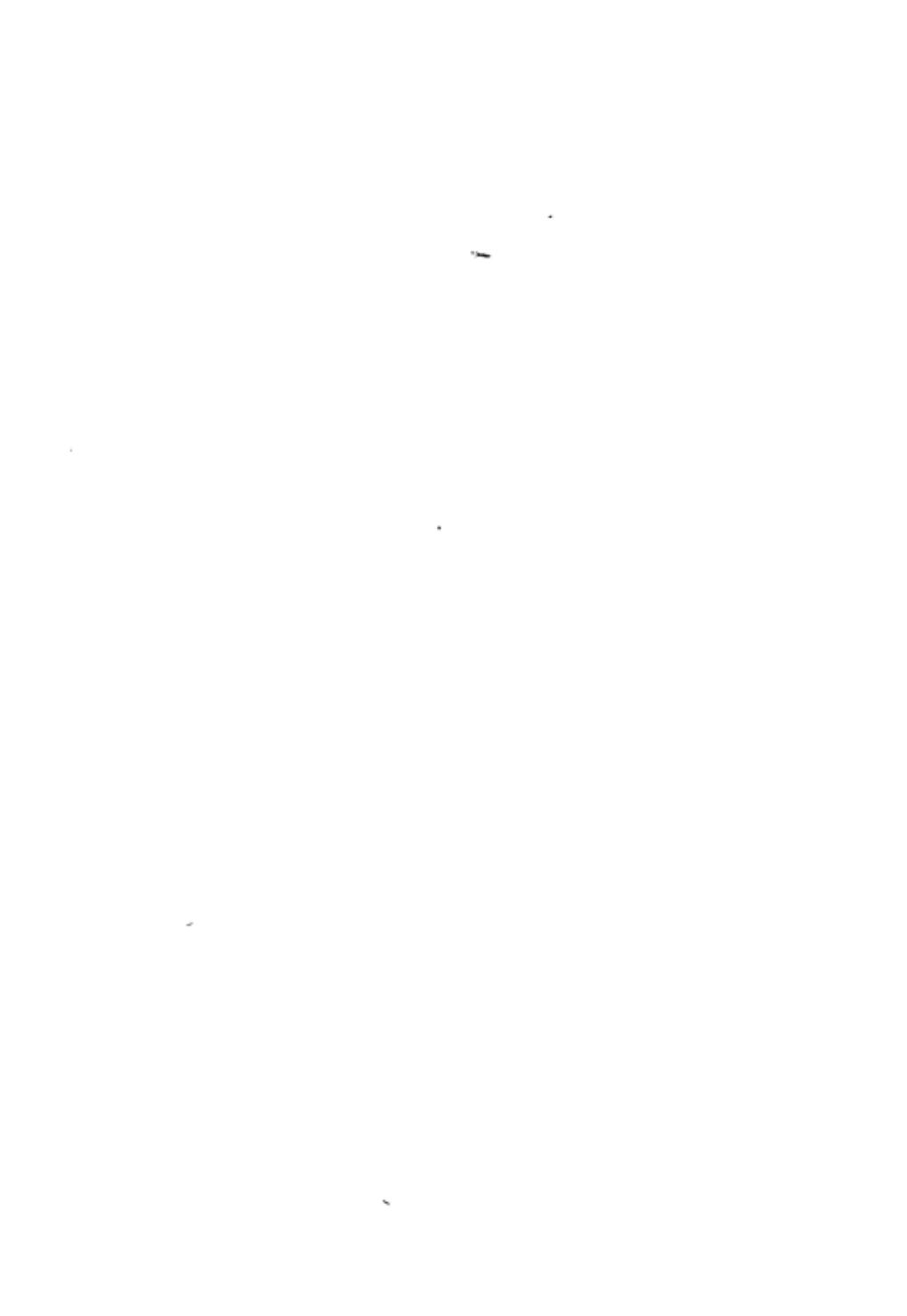
မြင့်ပဲသာလို မြင့်ရေးပေါ်အောင်,
အရှင့်မြေးတော် ကျော်ကျော်သနှင့်၊
မလင့်တွေးမျှော် တော်လျော်သင့်ဖို့,
ကော်ရော်သဖြင့် အရှင့်ထံ၊
အောင်ပန်းတွေတွေ ညောင်ရေတကောင်းနှင့်,
အောင်စေအကြောင်း ခွင့်တောင်း အောင်ဆုပန်။

အပွဲရာမိတာ ပလ္လာင့်ပျုံမှာ, အရှင့်သလ္လာန် စိတ်စဉ်ညွှတ်လို့,
ထိပ်တင်တမ္တ် အလွှတ်ဖြီးကြွယ်စွာ,
မချွှတ်ကိုးကွယ်ကာ၊
အောင်ပန်းဆင့်ဆင့် ခိုင်ပွဲင့်ညာကို,
အနိုင်ကျင့်ကာ ယူစမ်းမယ်ဖျော်လေး၊
မရှောင်တန်းဖြင့် နိုင်သင့်ရာကို, အနိုင်ကျင့်ကာ ယူစမ်းမယ်ဖျော်လေး။

သိဝါဒတော်နှင့် သံဝေဂလက်ာ

ပြီးပြီး။

၇၈၇၈၇၈၇၈၇၈

“ မဇတ္တာပို ”

ပဇာ သဗ္ဗာ သူသုယျာနှင့်၊ ဝိဋ္ဌဟျာနှင့် သူမင်္ဂလာ၊
ဒူသေနှင့် ဒုဂိုလ် ဂါမိုး၊ ပူရေနှင့် သဗ္ဗပါရမိုး။

ပဇာသဗ္ဗာ—ကိုယ်စီကိုယ်၊ ကိုယ့်အေသာ်၊ ပျော်ကြစပ်ရာ၊
သတ္တာဝါဟူသမျှတို့သည်၊ သူသုယျာနှင့်—အိပ်မက်ရာမက်၊
ကောင်းစွာမက်၍၊ နှစ်သက်ကြည်သာ၊ အိပ်စက်နိုင်ကြပါစေ
ကုန်သတည်း၊ သူမင်္ဂလာ—မင်္ဂလာကျက်သရေး၊ ယှက်ဝေလန်း
သဖြင့်၊ စန်းပွင့်ကြကုန်သည် ဖြစ်၍၊ ဝိဋ္ဌဟျာနှင့်—ကောင်းစွာ
မိုးသောက်၊ အလင်းရောက်လျက်၊ ထမြောက်နီးကြားနိုင်ကြ
ပါစေကုန်သတည်း၊ ဒုဂိုလ်ဂါမိုး—အပါယ်ဒုဂိုလ်၊ ရောက်မည့်
အကြောင်း၊ မကောင်းသုတေသနီး၊ ဒုစရိတ်မျိုးကို၊ ဒူသေနှင့်—
သူတော်လက်နက်၊ တရားစက်ဖြင့်၊ ဖြေဖျက်နိုင်ကြပါစေကုန်
သတည်း၊ သဗ္ဗပါရမိုး—အလောင်းအလျား၊ ဖြည့်ကောင်းရာ
သည့်၊ သုံးဖြာဆယ်လီ၊ ပါရမိအပေါင်း၊ အကျင့်ကောင်းကို၊
ပူရေနှင့်—တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့်၊ ရင့်ထက်ရင့်အောင်၊ မလင့်
ပုံသေး၊ ဖြည့်ကျင့်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

